

உலகத்துமழி

தீங்கள் மின்னீதற்

செப்டம்பர் 2022

நடநடப்புறக்கால - விபாயக்கால் பூத்ரரா

அடைப்பட விளக்கம்...

பொய்க்கால் குதிரை ஆட்டம்...

தமிழ்நாட்டின் நாட்டுப்பழக் கலைகளில் ஒன்று பொய்க்கால் குதிரை ஆட்டம். இது திருவிழாக்களிலும் திருமண ஊர்வலங்களிலும் அரசியல் நிகழ்வுகளிலும் வரவேற்பு நிகழ்ச்சிகளிலும் இடம்பெறுகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் மாதவி ஆடிய பதினோரு வகை ஆடல்களில், முன்பு தூர்க்கை ஆடிய 'மரக்காலாடல்' என்பதும் ஒன்றாகும்.

"மாயவ ளாடிய மரக்கா லாடலும்" (கடலாடு காதை, அடி.59)

என்று சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. கால்களில் கட்டையைக் கட்டிக் கொண்டு, உண்மையான கால்களில் நின்று ஆடாமல், பொய்யான கால்களில் நின்று கொண்டு, குதிரை போன்ற உருவத்தைச் சுமந்து கொண்டு ஆடும் ஆட்டமே பொய்க்கால் குதிரை ஆட்டமாகும். இதற்குப் 'பூரவியாட்டம்' என்ற பெயரும் உண்டு.

பொய்க்கால் குதிரையாட்டத்தில் நடத்தல், ஓடுதல், குதித்தல், குனிதல், நிமிர்தல், கால் தூக்கி ஆடுதல், முன்பறம் செல்லுதல், பின்பறம் செல்லுதல், பக்கவாட்டுகளில் செல்லுதல், கீழே உட்கார்ந்து எழுதல், அணைத்துப் கீழே விழுமாமல் சமன் செய்து ஆடுவர்.

பொய்க்கால் குதிரையாட்டத்திற்குக் கோந்தளம் எனப்படும் இரட்டை முகத்தோல் கருவி பக்க இசையாகப் பயன்படுகிறது. மேலும், இரு தவில்கள், நாதகவரங்கள், பம்பை, கிடூகிடி முதலான இசைக்கருவிகள் இந்த ஆட்டத்திற்குப் பக்க இசையாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

ஆசிரியர்

முனைவர் ப.அண்புச்செழியன்

இயக்குநர் (பொ.)

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

துணை ஆசிரியர்கள்

முனைவர் சு.சோமசுந்தரி

ஆய்வறிஞர்

திருமதி ஐ.ஐஞ்சிராணி

ஆய்வு வளமையார்

செய்தி ஆசிரியர்

முனைவர் சி.புவியரகு

மின்னிதழ் உருவாக்குநர்

இதழ் வடிவமைப்பு

திருமதி பெ.செல்வராணி

கணினி செயல்முறையாளர்

தொடர்புக்கு

0452-2530766/2530799

utsmdu2@gmail.com

Uts Mdu

@TamilUlaga

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

அட்டைப்பட ஓவியம்

ஓவியர் அ.கண்ணன், மதுரை

முகவரி

இயக்குநர்,

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

மருத்துவர் தங்கராகச் சாலை,

சட்டக்கல்லூரி அருகில்,

மதுரை - 625 020.

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் மதுரையின்

உலகத் தமிழ்

தல்கள் ரஞ்சிதம்

அன்புள்ள நண்பர்களே!

வணக்கம்,

உலகெங்கும் பரந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பெருமை தமிழினத்தின் தனித்தன்மையாகும்.

“தமிழனைன்று சொல்லடா

தலைநிமிர்ந்து நில்லடா” என்றும்

“தமிழ் என்றொரு இனமுண்டு

தனியே அவற்கொரு குணமுண்டு”

என்றும் நாமக்கல் கவிஞரால் போற்றப்பட்ட பெருமைக்குரியது தமிழினமாகும். தனக்கென நாகரிகம், பண்பாடு, கொள்கையென பண்டைக் காலம் தொட்டே இருந்து வருவது தமிழினம். ‘பண்பெனப்படுவது பாடற்குந்து ஒழுகுதல்’ என்ற கலித்தொகை வரிகள் தமிழினத்தின் பண்பாட்டுச் சிறப்பினை எடுத்தியம்பும். அறம், கொடை, நட்பு, வீரம், காதல், விருந்தோம்பல் ஆகிய உணர்வுகளைத் தனது வாழ்விலிருந்து கற்றுக் கொண்டதோடு அதை இலக்கியத்தில் படைத்து உலகில் தனது நாகரிகத்தாலும் பண்பாட்டாலும் தன்னைத் தலைநிமிர்த்திக் கொண்டவன் தமிழன் மட்டுமே. தனக்கான அடையாளமான தமிழ்மொழியை உயர்தனிச் செம்மொழியாய் உலகமொழிகளில் நிறுவிப் பெருமைபெற்றவன். இவ்வாறு தனிநாகரிகம், பண்பாடு, மொழிச்சிறப்பு என்று பல தனித்துவங்களைப் பெற்றுள்ள தமிழன் காலத்தின் தேவை, கல்வியின் தேவை போன்ற பல காரணிகளின் ஆடிப்படையில் புலம் பெயர்ந்து உலகெங்கும் வாழ்ந்து வருகிறான். அத்தகு உலகத் தமிழர்களை ஒருங்கிணைத்துச் செயல்பட்டு வருவது மதுரை உலகத் தமிழ்ச் சங்கம்.

மேலும் உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் உலகத் தமிழர்களிடத்தில் செய்திகளைச் சேர்க்க எதுவாகத் திங்கள்தோறும் ‘உலகத் தமிழ்’ திங்களிதழை வெளியிட்டு வருகிறது. அந்த வகையில் இந்தச் செப்டம்பர்த் திங்களிதழ் பேரையூர் தமிழ்ச் சங்கம் பற்றிய ‘சங்கச்சவுகூகள்’, ஆசுத்திரேவியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சுதாகர் பற்றிய ‘தடம்’, வரலாற்றுச் சுவடுகளைத் தனது எழுத்தில் புனைந்த வித்தகராம் கல்கி பற்றிய ‘திங்களும் சிறப்பும்’ உவமைகளும் கற்பனைகளும் மிகுந்த நயமிகு ‘மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை’, ‘துளிப்பாக்கள்’, நுண்மையான ‘ஆய்வுக் கட்டுரைகள்’, மலேசியா கோ.புண்ணியவான் அவர்களின் ‘கனவுமுகம்’ சிறுக்கதை பற்றிய ‘நூல் மதிப்புரை’ ஆகிய பகுதிகளையும் தன்னகத்தே கொண்டு வெளிவருகிறது. இத்திங்களிதழை வாசித்துப் பயன்பெறுமாறும் இதழ் குறித்த கருத்துகளைப் பதிலிடுமாறும் அன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முனைவர் ப.அண்புச்செழியன்
ஆசிரியர்

உலகத்தமிழ்

திங்கள் மின்னீதழ்

2 லேட்

1. குறுந்தொகையில் ஆரூபம்	-	5
2. சீல்லுகளில் நான்..!	-	10
3. நதிகளும் தமிழர்களின் வாழ்வியல் விழுமியங்களும்	-	11
4. துளிர்க்கும் சருருகள்...	-	15
5. பேரையுர் தமிழ்ச் சங்கப் பேரவை		
தோற்றமும் வளர்ச்சியும்	-	16
6. கவித்துளிகள்	-	18
7. கனவு முகம்...	-	19
8. மதனவி (சிறுகதை)	-	26
9. நான் நாடக மேடையை விட்டு வெளியேறும் முன்..!	-	37
10. திங்களும்... சிறப்பும்... (கல்கி)	-	28
11. தடம்...	-	31
12. கிளக்கியப் பேழை	-	32
13. அறிவிப்பு	-	35

குறுந்தொகையில் ஆரூரம்...

முனைவர் ம.செந்தில்குமார்
வேலூர்

ஓரு தனி மனிதனின் அகம், புறம் ஆகியவற்றின் வெளிப்பாடே ஆரூரம் ஆகும். அகத்தின் வெளிப்பாடாக உணரப்படும் ஆரூரம் உள் உணர்வு, எண்ணாங்கள், ஆசை, மனவெழுச்சி, மனமுறிவு, சிந்தனை, கற்பனைத்திறன், அன்பு, கோபம், மகிழ்ச்சி, சோகம், கனவு, இரக்கம், பொறுமை போன்றவை ஆகும்.

புறத்தின் வெளிப்பாடாக உணரப்படும் ஆரூரம் பிறருடன் பழகும் முறை, அன்பு செலுத்துதல், உண்ணுதல், ஆடை அணிதல், விளையாட்டு, உதவும் மனப்பான்மை போன்றவை ஆகும்.

மார்டன் பிரின்ஸ் என்ற உளவியல் அறிஞர் “ஆரூரம் என்பது உயிரியல் அடிப்படையில் ஒருவருடைய அகக்கட்டுப்பாடு உந்துதல்கள். ஒருவகைப் போக்குகள் (நடத்தை), ஆசைகள், உணர்ச்சிகள் இவைகளின் ஒட்டு மொத்த வடிவமாகவும் அனுபவத்தின் மூலமாகப் பிறக்கின்ற மனப்பாங்கு இவைகளையும் உள்ளடக்கிய ஒன்றாகும்” என்கிறார்.

ஓரு தனிமனிதன் தன்னுடைய உடல் கூறு, உளக் கூறு ஆகியவற்றை ஓரு கட்டுக்கோப்போடு இயக்கிச் சூழல் அமைவுக்கு ஏற்றாற்போல தன்னையே மாற்றிக் கொள்ளக்கூடிய தகைமையே ஆரூரம் என்பதாகும். எனவே ஓரு மனிதனை அகம் சார்ந்த ஆரூரமைகளின் தன்மைகளை முழுமையாக அறிய உதவுகிறது.

ஓரு தனி மனிதனின் தனித்தன்மை அவனுடைய சிறப்பு, மேன்மை, மதிப்பு, புகழ், வெற்றி ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய தொகுதியே ஆரூரம் ஆகும். இவ்வாளுமையை, மாடர்ன் பிரின்ஸ் “ஆரூரம் என்பது உயிரியல் அடிப்படையில் ஒருவனுடைய அகக்கட்டுப்பாடு, உந்துதல்கள் ஒருவகை போக்குகள் (நடத்தை), ஆசைகள், உணர்ச்சிகள் இவைகளின் ஒட்டுமொத்த வடிவமாகவும் அனுபவத்தின் மூலமாக பிறக்கின்ற மனப்பாங்கு இவைகளை அடக்கிய ஒன்றாகும் ஆரூரம்” என விளக்குகின்றார். இவ்வாளுமை என்பதை ஃபிராய்டு உள்ப்பகுப்பாய்வுக் கோட்பாட்டின் மூலமாக மனத்தினை நனவு

மனம், நனவடங்கு மனம் நனவிலி மனம் என மூன்றாகப் பாகுபாடு செய்கிறார்.

நனவு நிலையில் தனி மனிதனுக்கு ஏற்படும் சிந்தனை அவன் மன அனுபவங்களில் மிகச்சிறிய பகுதியே ஆகும். நனவடங்கு மன அனுபவம் என்பது சில நாள்களுக்கு முந்தைய நிகழ்வுகள் உள்ளடங்கிய பகுதியாகும்.

நனவிலி மனம் என்பது மனத்திற்கு இதுமளிக்காத வாழ்க்கை அனுபவங்கள் பால் உந்துதல் முதலான இச்சை உணர்ச்சிகள் ஆகியவை ஒடுங்கிக்கிடக்கும் ஒரு ஆழ்நிலைப் பகுதியாகும்.

மனத்தை மூன்று நிலைகளாகப் பிரித்த ஃபிராய்டு அதன் ஆளுமை நிலையினை பண்படா உள்ளம் (Id) தன்முனைப்பு (Ego) மேம்பட்ட தன்முனைப்பு (Super ego) என்று மூன்று நிலைகளாகப் பகுத்துள்ளார்.

“இத் (Id) என்பது பிறப்பிலிருந்து பண்படா உள்ளம் மனிதரிடம் இயல்பாக அமைந்துள்ளது. ‘தன்முனைப்பு’ (Ego) என்பது மனிதனின் உண்மை நிலையினை உணர்த்தி அவனது பண்படா உள்ளத்தில் ஆசைகளை நிறைவேற்றுவது தன்முனைப்பாகும். ‘மேம் பாட்டுள்ளம்’ (Super ego) என்பது பெற்றோர்களாலும் சமூகத்தாலும் எடுத்துரைக்கப்பட்ட அறநெறிகளும் பயன் மதிப்புகளும் அடங்கியதாகும். இவையன்றி மனித மனத்துக்குள் வாழ்வு இறப்பு என்னும்

இருவகையான உந்துதல்கள் மனித ஆளுமையை உருவாக்குவதால் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன.

“வாழ் உந்துதலின் குறிக்கோள் உயிர் ஓம்பலாகும்” என்கிறார் லிபிடோ (lipido). பாலியல் உந்துதல் என்பது வாழ்தலின் சக்தியாகச் செயல்படுகிறது. ஒருவரின் ஆளுமை என்பது பெரும்பாலும் பாலுணர்வு இலக்கையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு அமைகிறது என்று ஃபிராய்டு குறிப்பிடுகிறார்.

பாலுணர்வின் வழி மனித மனம் இன்பத்தைத் தேடுகிறது. இந்தப் பாலுணர்வு சக்தி ஒருவரின் ஆளுமையைத் தீர்மானிப்பதில் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது. பாலுணர்வு உந்துதல் முறையாக நிறைவேற்றப்பட்டால் ஆளுமை போதுமான இயல்பு தன்மை கொண்டதாக

உருவாகும். பாலுணர்வு தேவை மறுக்கவோ, தடுக்கவோ பட்டால் அது ஒருவகையான மன அழுத்தத்தை உருவாக்கி மோசமான குழப்பங்களுக்கு ஒருவரை இட்டுச் சென்று மன நோய்களும் அசாதாரணமான நடத்தைகளும் உருவாகக் காரணமாகும் என்று ஃபிராய்டு மனித ஆளுமை குறித்து விளக்குகிறார்.

இதனடிப்படையில்

தமிழ்

இலக்கியங்களில் முதன்மையானதாக வைத்துப் போற்றப்படும் சங்க இலக்கிய குறுந்தொகைப் பாடலில் மேற்குறிப்பிட்ட ஃபிராய்டன் ஆளுமை கோட்பாட்டிப்படையில் அறத்தொடு நிற்றல் துறையில் அமைந்த இப்பாடலில்,

“உய்த்தனர் விடாஅர் பிரித்துஇடை

களையார்

**குப்பைக்கோழித் தனிப்போர் போல
களைவோர் இலை – யான் உற்ற நோயே”**

– (குறுந்.305)

தலைவனைத் தலைவி கண்ணால் பார்த்து அவன் மீது விருப்பம் கொண்டு அவனை அடையும் பொருட்டு அவள் செய்யும் முயற்சியைக் கற்பனையாகக் குப்பைக்

கோழிகள் தமக்குள் செய்யும் போரினைக் காண்பவர்கள் வருத்தமின்றி மகிழ்ச்சியாகப் பார்ப்பார். அதைப் போல தலைவியும் காமநோயும் நிகழ்த்தும் போரினைத் தோழி கண்டு கொள்ளாமல் இருப்பதே தலைவிக்குப் பெரும் உளப் போராட்டத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

சேரிக்கோழிகளுக்கிடையே நிகழ்த்தப் பெறும் போராயின் உய்ப்போரும் காண்போரும் களைவோரும் இருப்பார். ஆனால், இது குப்பைக் கோழியின் போராதலின் உய்ப்போர், காண்போர், களைவோர் ஆகிய ஒருவரும் இன்றி கோழிகள் தம்முள் நீங்கலோ அல்லது இறுதியில் மாய்வதாக அமையும்.

தலைவனை அடைய இயலாத தலைவிக்குத் தனது மன உணர்வுகளைக் கண்டு கொள்ளாத தோழியின் மீதும் சமூகத்தின் மீதும் கொண்ட வெறுப்புணர்வும் தனது பாலுணர்வுத் தேவை மறுக்கப்படுவதும் தலைவிக்கு ஒருவகையான மன அழுத்தத்தை உருவாக்கி மோசமான குழப்பங்களுக்கு அவளை அசாதாரணமான நடத்தைகளுக்கு இட்டுச் செல்கிறது. இதனைப் ஃபிராய்டு பாலுணர்வு என்பது வாழ்வை நிலைப்படுத்தக் கூடிய சக்தியாகும். தலைவியின் மனம் பாலுணர்வுத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதன் விளைவாகக் கிடைக்கும் இன்பத்தைத் தேடுகிறது. இச்சக்தி ஒரு நபரின் ஆளுமையைத் தீர்மானிப்பதில் பெரும் பங்கு வகிக்கிறது.

மேலும், உள்போராட்டத்தில் ஆட்பட்ட தலைவியின் மனத்தில் காமநோய் இன்னும் ஓர் உந்துதல் ஊக்கியாக அமைய அவள் சமூகம் கூறும் பழிச்சொல்லையும் மறந்து தனக்கே உரிய தன்மானமாகிய நாணத்தைத் துறந்து காமநோய்க்கு அடிமையாகிறாள் என்பதைக் கீழ்க்காணும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

**“இல்லை ஆயினும், கொல்லவை ஆயினும்
நீ அளந்து அறிவையின் புரைமை வாய்போல்
பொய்ம்மொழி கூறல் – அஃது எவனோ ?
நெஞ்சம் நன்றே, நின் வயினானே”**

– (குறுந். 259)

காப்புமிகுதிக்கண், தலைவி தன்னுடைய காமத்தை வெளிக்காட்டாது பொறுத்துக் கொள்ளுதல். இல்லையேல் தலைவி அவனுடன் உடன்போக்கில் செல்லத் துணிதல் வேண்டும்.

காமத்தின் மிகுதியால் தான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அறியாத, சிந்திக்கச் சிறநில்லாத ஒரு மாறுபட்ட நடத்தைக்கு வழிவகுக்கிறது. இதனை உளவியலார் நனவின் சிதைவு (dissociation of consciousness) என்பார்.

இதற்குக் காரணம் ‘இத்’ (Id) என்பதாகும். இது பிறப்பிலிருந்து மனிதரிடம் இயல்பாக அமைந்துள்ளது. மேலும், ‘தன் முனைப்பு’ (Ego) என்பது மனிதனின் உண்மை நிலையினை உணர்த்தி அவனது பண்படா உள்ளத்தில் ஆசைகளை நிறைவேற்றுவது தன்முனைப்பாகும். இங்கு ‘மேம்பாட்டுள்ளம்’

(Super ego) என்பது பெற்றோர்களாலும் சமூகத்தாலும் எடுத்துரைக்கப்பட்ட அறநெறிகளும் பயன் மதிப்புகளும் அடங்கியதாகும். இப்பாடலில் மேற்கூறப்பட்ட காப்பு மிகுதியும் (id) காமத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் (ego) தன்மையும் உடன்போக்குச் செல்லாத் தன்மை (Super ego) ஆகும்.

மேலும், இப்பாடலைச் சார்பு நிலை ஆளுமை நோக்கில் அனுகுகிற போது தலைவி தனது காம உணர்வுகளைத் தலைவனை அடைந்து நிறைவு செய்ய, தோழி உதவ வேண்டும் என்று மனம் விளைகிறது. இது உளவியல் ரீதியாகப் பொறுப்புகளை மற்றவர்கள் மீது சுமத்துவதாகும். காரணம் தான் விரும்புகின்ற இச்செயலைப் பிறர் ஏற்பார்களோ ஏற்கமாட்டார்களோ என்ற தன்னம்பிக்கை இல்லாமையாகும். தோழித் தமக்காக அறத்தொடு நின்று தமது காம நோயினைத் தலைவனோடு சேர்த்து வைத்து நீக்குவாள் என்று பிறரைச் சார்ந்து இருக்கின்ற தன்மையை இதில் காணமுடிகிறது.

சார்பு நிலை ஆளுமை உடையவர்கள் தமக்கு உதவி செய்தவர்களைத் தம்முடனே

வைத்துக் கொள்வார்கள் என்று கூறுகிறது. அதனடிப்படையில் இப்பாடலை நோக்குகிற போது தோழியை விடாது தன்னுடனே வைத்துக் கொள்கின்ற தன்மையைக் காணமுடிகிறது. எனவேதான் தலைவி தான் எடுக்கின்ற முடிவுகளை நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ ஒப்புதல் பெற்று செயல்படுத்த முற்படுகிறாள். இதனை உளவியல் ரீதியாக எளிதான முடிவுகளைக் கூட தம்மிடம் உள்ளவர்களிடம் கேட்டே (தோழி) முடிவு செய்வார்கள். பல இன்னல்களுக்கு இடையேயும் தம்மிடம் பிரியமானவர்களைச் (தோழியிடம்) சார்ந்தே இருப்பார்கள். இதனைச் சார்பு நிலை ஆளுமை எனலாம்.

ஒரு சிக்கல் தனது விளைவுகளை நனவில் தீவிரமாகத் தோற்றுவிக்கும் போது அதனால் பாதிக்கப்படும் மனிதன் சிக்கலில் இயங்குவதைத் தெரிந்து கொள்ளாமலேயே இருப்பான் என்பார் பெயண்ட் சிரிப்பாராக். (பெயண்ட் சிரிப்பாராக (மொ.ஆ) பித்தரின் உள்ளம். 4 – 58-59) இங்குத் தலைவி தனது குடும்பமற்றும் சமூக ஏற்படையை பெறாத போது அவள் உள்ளமானது சிக்கலில் ஆட்பட்டுத் தம்முடைய பொறுப்புணர்வுகளை மறந்து தோழி அறத்தொடு நின்று தலைவனோடு சேர்த்து வைக்க உதவ வேண்டும் என்று தலைவியின்

மனம் விரும்புகிறது. இம்மன விருப்பத்தினை உளவியலார்கள் சார்பு நிலை ஆளுமை என்பார்.

முடிவுரை

குறுந்தொகையில் அறத்தொடு நிற்றல் துறையில் தலைவியின் மனநிலையில் நடக்கும் உளக்கோளாறுகளின் எதிரொலிகளாகவே உள்ளன. தலைவனை அடையும் நோக்கம் தடைப்படும் போது தலைவிக்கு மனமுறிவு ஏற்படுகிறது. தலைவியின் முயற்சியினை எடுத்துரைக்க தோழி அறத்தொடு நிற்கிறாள். தலைவனை அடைய இயலாத மனநிலையில் தலைவி சாகவும் துணிகிறாள். இலக்கியத்தில் காட்டப்படும் வாழ்க்கை இயல்புகளின் உண்மைகளைச் சரியாக அறிய உளவியல் அணுகுமுறை மிகவும் உதவுகிறது. மனித மனத்தில் ஏற்படும் சிக்கல்களையும் குழப்பங்களையும் அறிய வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது.

பார்வை நூல்கள்

1. டாக்டர்.செ.சாரதாம்பாள்,இலக்கியமும் உளப்பகுப்பாய்வும்
2. இரா.காஞ்சனா, இலக்கியமும் உளவியலும்
3. மு.இராசமாணிக்கம், உளவியல் துறைகள்
4. பெயண்ட் சிரிப்பாராக், பித்தரின் உள்ளம்■

சில்லுகள்ல் நான்..!

சிதறிப் போயிருந்தாலும் சில்லுகளில்
உருவமென்னவோ
என்னுடையது தான் !

ஒடிந்து நொறுங்கும் முன்
ஒழுங்கெனத்
தெரிந்தேன் நான்

இப்போது
எங்கெங்கோ கிடக்கிறேன்
எதுவாகவோ !

ஒங்காரக் குரலில்
ஆங்காரமாய்
உயர்த்தி
தாழ்த்திப் பேசிய ‘இனம்’

மதம் பிடித்து
ரத்மேறிய ‘மதம்’

பழி பேசி
பட்டியலிட்ட ‘மொழி’

இன்னும் இன்னுமாய்
சில்லுகளில்
சிக்கியது போல்
என்னுடன் மானுடமும்...

—கவிஞர் கல்வியரசன்
கடம்பத்தூர்

நத்கனம் தமிழர்களின் வாழ்வியல் விமும்யஸ்கனம்

முனைவர் ஜெ.கவிதா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
பூசாகோ அர கிருஷ்ணம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, கோவை

முன்னுரை

தொடக்ககாலத்தில் மனிதன் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்தான். இயற்கை ஆற்றல்களான சூரியன், சந்திரன், விண்மீன், ஆறுகள், பாறைகள், மரங்கள் முதலியவற்றையெல்லாம் தெய்வங்களாகப் பயபக்தியுடன் வழிபட்டான். இறைவழியாடு மலைமுகட்டிலும் கடற்கரையிலும் நதியோரங் களிலும் தொடங்கப்பட்டது. இது சடங்கு மரபுநெறிகளோடு பிணைந்து காணப்பட்டது. குழந்தை வரத்திற்காகவும் பாவங்களைப் போக்குவதற்காகவும் ஆறுகளில் நீராடினால் நீங்கும் எனநம்பப்பட்டது. இத்தகைய சிறப்புகள் வாய்ந்த ஆறுகளில் தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறை எவ்வாறு ஒன்றியிருந்தன என்பதை இக்கட்டுரை வழி ஆராய்கிறது.

வையை வழிபாடு

வையை ஆற்றின் புது வெள்ளத்தைத் தெய்வமாக வழிபட்டனர். வைகையின் புது வெள்ளத்தில் மகளிர் நீராடிய பின் பொன்னால் செய்யப்பட்ட சங்கு, நண்டு, இறால், வாளையீன் ஆகியவற்றைத் தெய்வமான வைகை ஆற்றினில் காணிக்கையாக அலைகளோடு வருகின்ற புதுநீரில் விதைகளை விதைத்த

படியே கழனிகள் விளைக என்றும்; நாட்டின் வளங்கள் சிறக்க என வாழ்த்தி வழிபட்டனர் என்பதை,

“நத்தொடு, நன்ஸி, நடை, இறவு, வய,

வாளை

வித்தி அலையில் விளைக பொலிக

என்பார்” (பரி. 7:85–88)

என வையை ஆற்றைத் தெய்வமாகக் கருதி நீராடி வழிபட்ட நிலையைக் காணமுடிகிறது. ஆற்றுநீர் பாசனத்திற்கும் பயன்படுகிறது. வயல்களில் பயிர்களைச் செழிப்படையச் செய்கிறது. அதனால் நன்றி தெரிவிக்கும் வகையில் வழிபட்டு வாழும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. “திருமருத முன்றுறைசேர் புனற்கண்

துய்ப்பார்

தாமந் தலைபுனை பேளீர் வையை!

நீற்பயம் பாடி விடி வற்றேமாக்க

நிற் படிந்து நீங்காமை

இன்றுபுணர்ந் தெனவே” (பரி. 7:83–86)

கண்டார்க்கு அச்சம் தரும் வைகை ஆற்றில் மக்கள் புலனாடி மகிழ்ந்த செய்தியைக் காணமுடிகிறது.

“மறா அற்ப, வானம் மலிதந்துநீத்தம்
வறா அற்க, வையை! நினக்கு”

(பரி: 16:54–55)

வைகை ஆற்றில் நீர் வற்றாது இருக்க மழையினை வேண்டுகிறாள் தலைவி. ஆற்றில் மழைபெய்து புது நீர் பெருக்கெடுக்கும் போது அதனை வழிபடும் முறையானது இன்றைய காலத்திலும் உள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வைகை ஆற்றில் நீராடுதல்

வைகையாற்றில் புதுப்புனல் வெள்ளத்தில் நீராட விரும்பிய மகளிர் தம் சூந்தலை உலர்த்துவதற்கு வேண்டிய அகில் கட்டைகள் முதலான புகைப் பொருள்களையும் சூடுக் கொள்வதற்குரிய மலர்களையும் வைகை ஆற்றிற்கு வழிபாடு செய்வதற்கரிய அவிப் பொருள், நெருப்பு ஆகியவற்றையும் ஏனைய பல்வேறு பொருள்களையும் தங்கள் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு மகிழ்ச்சி பொருந்திய தத்தம் கணவரை வைகை ஆற்றின் நீராட்டு விழாவின்போது ஆடை அணிகலன்களை அணியச் செய்கின்ற முறையை,

“புகை, பூ, அவியூராதனை, அழல்பல ஏந்தி நகைஅமர் காதலரை நாளனிக் கூட்டும் வகைசாலும் வையை வரவு” (பரி. 6: 11–13)

என்று வையை ஆற்றில் நீராடும் முறையைக் காணலாம்.

“புலவர் நாவிற் பொருந்திய பூங்கொடி வையை என்ற பொய்யாக் குலக்கொடி”

(சிலம்பு, 13 : 167–170)

என்று வையை நதியைப் பாராட்டிக் கூறுவது இங்கு எண்ணத்தக்கது.

நீர்நிலையைப் பெருக்குதல்

உணவுப் பொருளை ஆக்கும் வன்மையுடையது நீர். குழிந்த நிலத்தில் நீரைத் தேக்கினால் மட்டும் நெல் முதலிய உணவுப் பொருளை ஆக்கிக் கொள்ள இயலாது நீர்வளம் பெருகச் செய்தோரே கடமை உணர்ந்த அரசன் என்பதை,

“புனிறுதீர் குழவிக்கு இவிற்றுமுலை போலச் சுரந்த காவிரி மரங்கொல் மலிநீர் மன்பதை புரக்கும் நன்னாட்டுப் பொருநன்”

(புறம். 68: 8–10)

என்று சோழன் நலங்கிள்ளியை கோவூர்கிழார் கூறுவது இதனை உணர்த்துகிறது. இது இன்றைய காலத்தில் நீர் சேகரிப்பு முறையின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறது. நீர் வளத்தைப் பெருக்குவதற்கு அரசாங்கம் இதனை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதை அறிவுறுத்துகிறது.

பெரிய நீர்நிலைகளைக் காப்பதற்கும் காவல் பணியாளர் அமைந்திருந்தனர். இவர்களும் மழைக்காலங்களில் இரவில் துயிலாது பணிபுரிந்தனர் என்பதை,

“தொழில்மழை பொழிந்த பானாட்கருங்குல் எறிதிரைத் திவலை தூஷம் சிறுகோட்டுப் பெருங்குளம் காவலன் போல” (அகம். 252)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. வெள்ளப்பெருக்கு காலங்களில் ஆறுகள் உடைப்பு எடுத்துவிடும். நீர் வீணாகக் கடலில் கலக்கும். அதனால்தான் கால்வாய்களை நியமித்தால் நீர் வீணாவதைத் தடுக்கலாம். இக்காலத்தில் இதனைக் கையாண்டால் மிகமிகப் பயனுள்ளதாக அமையும் என்பதில் ஜயமில்லை.

மணற்பாவை விளையாட்டு

கன்னிப்பெண்கள் வைகை ஆற்றங்கரை மணலிடத்தே மணற்பாவைகளை வைத்து விளையாடினர். அப்பொழுது புது வெள்ளம் வந்து அம்மணற்பாவைகளை இழுத்துக் கொண்டு சென்றது. மணற்பாவை தண்ணீருடன் சென்றதற்காக அழகின்றனர் இப்பெண்கள்.

“மாதர் மடநல்லார் மணலின் எழுதிய பாவை சிதைத்தது எனஅழி ஒருசார்”

(பரி. 7-26)

என மணற்பாவை அழிந்தது என்று கூறி அழுது நின்ற காட்சியைக் காணலாம்.

வைகை நதியில் விளையாடுதல்

தமிழர்கள் தம் இல்லாழுக்கையில் புனல் விளையாட்டை விளையாடினர். அது மாந்தர்களுக்கு மகிழ்ச்சியான அனுபவமாக இருந்தது. வையை நீரில் நீந்திச் செல்லும் ஆண்கள் தங்களுக்குள் பல சாகசங்களைச் செய்து மக்களின் கவனத்தை ஈர்த்தனர். சிலர் படகில் விரைந்து செல்லும் வெள்ள நீருடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு படகைச் செலுத்தி மகிழ்ந்து விளையாடினர்.

“கொடியியலார் கைபோற் குவிந்த முகை அரவுடன் றவைபோல் விரிந்த குலை குடைவிரிந் தவைபோலக் கோலு மலர் களைகழிந்து தூங்குவன நீரின் மலர்”

(பரி. 100-104)

பெண்கள் வையை நீரில் நீந்திக் குளித்த போது பல விளையாட்டுகளைப் பெண்களுக்குள் விளையாடி மகிழ்ந்தனர். நீந்திக் கொண்டு

இருக்கும் ஒரு பெண் பீச்சங்குழலில் நீரை ஏற்றிக்கொண்டு மற்றொருத்தியின் கண்களை நோக்கியபடியே இருந்தாள் என்பதுனை, “புரிந்த தகையினான் யாறு ஆடுவாருள் தூரந்துபுனல் தூவத் தூமலர்க் கண்கள் அமைந்தன; ஆங்கண் அவருள் ஒருத்தி கைபுதைஇய வளை ஏக்கழுத்து நாணான் கரும்பின்

அணைமென்தோள் போக்கிச் சிறைப்பிடித்தாள் ஓர் பொன்னும் கொம்பு

பரிந்து அவளைக் கைப்பிணை நீக்குவான் பாய்வான்” (பரி. 7:51-57)

என்ற பாடல் மூலம் மிகுதியான நீரைத் தூவும் போது அவள் கண்களைக் கையால் மூடிக் கொண்டாள். இவ்விளையாட்டில் இவளே தோற்றவள். எனவே வெற்றி பெற்றவள் தோல்வி உற்றவளைக் கட்டை அவிழ்த்து விடுவித்தாள். இவ்வாறாக வையை வெள்ளத்தில் பெண்கள் நீராட நீரில் விளையாடியதை அறியமுடிகிறது.

சிறுபெண்கள் விளையாட்டு

வையை ஆற்றங்கரையில் சிறுபெண்கள் மணலால் சிறுவீடு கட்டி, சிறுசோறு சமைத்து உண்டு விளையாடினர். அவர்கள் சமைத்த சோற்றை இருந்து நின்றனர். சில இளைஞர்கள் அவர்களுக்குச் சோற்றை இட்டு மகிழ்ந்தனர். சிலரை மறுத்துப் போக்கினர். இச்சிறு பெண்கள் தம்மை ஏமாற்றிய பெண்களின் பந்தையும் கழங்கையும் களவாடுக் கொண்டு ஓடினர் என்பதுனை,

“பையவிளையாடு வாரும் மென்பாவையர்
செய்தழுங் சிற்றடிசில் இட்டு உண்ண
எற்பார்

இடுவார் மறுப்பார் சிறுகு இடையார்
பந்தும் கழங்கும் பலகளவு கொண்டு ஒடி
அந்தண் கரைநின்று பாய்வாராய

மைந்தர்” (பரி. 10:104–108)

என்ற பாடல் மூலம் பெண்கள் வைகை ஆற்றில்
விளையாடுவதைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.
வையை ஆற்றில் நீரோட்டம்

வையை ஆற்றில் நீராட மக்கள்
கூட்டமாகச் சென்றதால் மெலியக் கூட்டத்தின்
உள்ளே புகுந்து செல்லமுடியாத மெலியர் தம்மால்
நீராட முடியவில்லையே என்ற ஏக்கத்தில் நீராடும்
துறையே விரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பார்.
அவர்கள் நீராடும் போது அவர்கள் உடம்பில்
ஷச்படும் சந்தனம், குங்குமம், நெந்முதலிய
பத்து வகை வாசனைப் பொருள்களும் ஊறி
நீரில் கலப்பதால் ஆற்றுநீர் மணக்கும்படி ஒடியது
என்பதை,

“**சேரி இளையர் செல அருநிலையர்**
வலியர் அல்லோர் துறைதுறை அயர
மெலியர் அல்லோர் விருந்துபுனல் அயர
சாறும் சேறும் நெய்யும் மலரும்
நாறுபு நிகழும் யாறு வரலாறு”

(பரி. 6 : 38–42)

என்று கூறுகிறது. நறுமணமுள்ள எண்ணெயும்
மலர்களும் ஆகிய அனைத்தும் நீரில் கலப்பதால்
ஆற்றுநீர் மணக்கும்படியாக ஒடியது என்று
வையை ஆற்றின் நீரோட்டத்தைக் காணலாம்.
மேலும்,

“பத்துத் துவரினும் ஐந்து விரையினும்
முப்பத் திருவகை யோ மா விகையினும்
ஊறின நன்னீர் உரைத்தெநும் வாசம்
நாறிருங் கூந்தல்”

(சிலம்பு., கடலாடும் காதை, 6:76–79)

என்று இளங்கோவடிகள் மாதவி அணிந்த
மணப்பொருள்களைக் குறிப்பிடுவது இங்கு
எண்ணத்தக்கது.

முடிவுரை

தமிழர்கள் தொடக்ககாலத்திலிருந்து
இன்றுவரை இயற்கை வழிபாட்டில் ஈடுபாடு
கொண்டவர்கள் என்பதற்கு ஆறு வழிபாடு
சான்றாக விளங்குகிறது. வையை ஆற்றில்
புதுநீர் வரும் போது பூவினைத் தூவி வரவேற்று
வழிபட்டனர். ஆற்றில் நீராடும் போது உடம்பில்
வாசனைப் பொருள்களைத் தடவிக் கொண்டு
குளித்தனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது.
பெண்கள் கூட்டமாக விளையாடுவதும்
ஒடிப்பிடித்து விளையாடுவதும் முக்கிய
நிகழ்விடமாக ஆற்றங்கரை அமைந்துள்ளது
சிறப்புக்குரியதாகும். நீர் உணவுப் பொருள்களை
ஆக்குவதால் அதனைப் பெருக்கும் விதமாக
வழிபட்டது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இன்றும்
ஆடிப்பெருக்கு என்ற விழா கொண்டாடுவது
இங்கு எண்ணத்தக்கது.

துணை நின்ற நூல்கள்

1. பரிபாடல் (அகமும் புறமும்) – மூலமும்
உரையும் – புலியூர்கேசிகன் – சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை-14.

2. சிலப்பதிகாரம், மூலமும் உரையும் –
புலியூர்கேசிகன் – சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை-14.■

துள்ளிக்கும் சுந்தகள்...

பேரையூர் தமிழ்ச் சங்கப் பேரவை தோற்றமும் வளர்ச்சியும்...

அமிழ்த மொழியாம் தமிழ்மொழியின் பெருமையினை உலகெங்கும் அறிவதற்காக ‘நற்றமிழ் மன்றம்’ என்ற பெயரில் பேரையூர்

தமிழ்ச் சங்கம் 1970இல் கவிஞர் மு.க.பரமசிவம் அவர்களால் தொடங்கப்பட்டது. இளைய சமுதாயத்தினர் நடுவில் தமிழ்ப் பற்றை வளர்ப்பதற்காகவும் தமிழைச் செம்மையாக வாசிக்கவும் பிழையின்றிப் படிக்கவும் பயிற்சி வழங்கி வந்தபோது மாமதுரைக் கவிஞர் பேரவை நிறுவனர் தலைவர் கலைமாமணி தெய்வத்திரு.வீரபாண்டியத் தென்னவன் அவர்களின் கருத்துரையின்படி பெயர்மாற்றம் செய்யப்பட்டது. உலகமெல்லாம் வாங்கிச் செல்லும் கருப்புக் கலவை சந்தனத்திற்குப் பெயர்பெற்ற ஊர் மதுரை மாவட்டம் பேரையூர். இவ்லூரில் செந்தமிழ் தழைத்தோங்க உருவாக்கப்பட்டது பேரையூர் தமிழ்ச் சங்கப் பேரவை ஆகும்.

சங்க வளர்ச்சி

பேரையூர் தமிழ்ச் சங்கப் பேரவை மதுரை உலகத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் முறையாக 2018ஆம் ஆண்டில் உறுப்பினராகப் பதிவு செய்யப்பட்டது. ‘பேரையூர் தமிழ்ச் சங்கப் பேரவை’ மற்றும் சிறீ சித்தர் குரு தியானப் பீடம் நிறுவாகக் குழுவினர்:

கவிமாமணி மு.க.பரமசிவம்
தலைவர், பேரையூர் தமிழ்ச் சங்கம்

1. மு.க.பரமசிவம் – தலைவர் மற்றும் நிறுவனர்
2. கலைச்செல்வி – துணைத் தலைவர் (சிறிசித்தர் குரு தியானப் பீடம்)
3. ப.சீவராசா – செயலாளர் (திருக்கோவில் நிறுவாகத் தர்மகர்த்தா)
4. அமுதா தினகரன் – பொதுச்செயலாளர்
5. கலைவாணி ராமகிருஷ்ணன் – துணைச்செயலாளர்
6. ஏ.மாராணி சின்னச்சாமி – இணைச்செயலாளர்
7. கசீந்திரா ராணி சௌந்திர பாண்டியன் – பொருளாளர்
8. நாகநந்தினி சீவராசா – இணைச்செயலாளர் ஆகியோர் அனைவரும் தமிழ்ச் சங்க வளர்ச்சிக்கும் நூல் வெளியீட்டிற்கும் முழுமையாக உதவும் கரங்களாகவும் விளங்குகின்றனர்.

இளைய கவிஞர்கள்-சங்க உறுப்பினர்கள்

9. அபினேச பிரபு, 10. சனார்த்தனன், 11. யாசிகா, 12. கிருத்திகா, 13. சகானா சிறீவித்யா, 14. பிரேனேச பிரபு, 15. சிறீசா மற்றும் பத்துக்கும் மேற்பட்டோருக்குக் கவிதை, கதை, கட்டுரை, படைப்புகள் படைக்கவும் தமிழ்ப் பயிற்சியும்

படைப்பாற்றல் திறன் போட்டியும் பேரையூர் தமிழ்ச் சங்கப் பேரவை மூலம் கலப்படமற்ற செம்மொழித் தமிழ்த் தொண்டும் தொடர்கின்றன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சங்கத்தின் வளர்ச்சியும் செயல்பாடும்

குறளின் கருத்துகளை உலகறியச் செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்காகவே பேரையூர் தமிழ்ச் சங்கப் பேரவை மெருகூட்டப்பட்டுத் தமிழ் நூல்கள் பல வெளியிட்டு வருகின்றது.

இத்தமிழ்ச் சங்கப் பேரவையினைத் தோற்றுவித்தவர் மு.க.பரமசிவம். தலைமை ஆசிரியராகப் பணியாற்றி ஒய்வு பெற்றவர். 2005இல் தமிழ்நாடு அரசின் டாக்டர் இராதாகிருட்டினன் நல்லாசிரியர் விருதினைப் பெற்றவர். தனியார் துறையில் அரசு அங்கீகாரம் வழங்கிய கல்வியியல் கல்லூரியில் துணை முதல்வராகவும் ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனங்களில் சமூக அறிவியல் பேராசிரியராகவும் தனது கல்விச்சேவையைத் தொடர்ந்தவர்.

தலைவர் மற்றும் நிறுவனர் கவிமாமணி மு.க.பரமசிவம்

தொடர்புக்கு :
பேரையூர் தமிழ்ச் சங்கம் பேரவை,
மதுரை மாவட்டம் – 625 703

அலைபேசி எண்:
97865 19558

“பைந்தமிழ் அடையாளத்தைத் தொலைக்காதே” என்ற தலைப்பில் 2021இல் தமிழ்ச் கவிதை நூலினை வெளியீடு செய்துள்ளது பேரையூர் தமிழ்ச் சங்கப் பேரவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

‘பேரையூர் தமிழ்ச் சங்கப் பேரவை’ வெளியீடு நூல்களாக வெளிவர இருக்கின்ற பல நூல்களில் ‘மொழிப்பற்று எங்கே விழிப்புற்று எழுக’, ‘தமிழ்மறை மந்திரங்கள்’, ‘திருக்குறள் போற்றும் மருதநில மாண்புகள்’, ‘செந்தமிழ்களஞ்சியக் காவிய மலர்’, ‘பாரதியின் பார்வையில்’, ‘பைந்தமிழ் கவிதைக்களஞ்சியம்’ முதலான நூல்களும் அச்சில் உள்ளன. தமிழ்மொழியை எழுதவும் படிக்கவும் பயிற்றுவிக்கவும் போற்றும் வகையிலும் பேரையூர் தமிழ்ச் சங்கப் பேரவை செயல்பட்டு வருகிறது.

கவுத்துள்ளீர்கள்

—முனைவர் மு.செந்தில்குமார்

பயணம்...

தரையிலிருந்து உச்சம்
உச்சத்திலிருந்து தரை
பயணத்தை முடிவு செய்

தொலைவுகள் தொலையக்கூடும்
பயணங்கள் முடியக்கூடும்
காற்றில் உலவும்
நினைவுவைகள்

நினாவு...

சுற்றுமி...

புன்னகையோடு ஏற்றுக்கொள் சுமைகளை....
சுமையின் அழுத்தத்தில் உயரம்....

கல்வி...

கலங்கியிருக்கிறாள்
கலைமகள்....
கலங்கலாம் கல்வி....

பூதடங்க

குழலின் இசையில்
உயிர்களை மயக்கலாம்
பசியை... ?

உன்
முடிச்சுக்களின்
இறுக்கத்தில்
என்
நினைவுகளையும்...

‘இவன் நட்ட
ரப்பர் மரங்களெல்லாம்
நிமிர்ந்து விட்டன
இவன்
நடும்போது
குனிந்தவன்தான்
இன்னும்
நிமிரவேயில்லை’

இந்த வரிகளை வாசித்தாலே சிங்கப்பூர், மலேசிய இலக்கியச் சூழலில் நமக்கு ஒருவர்தான் நினைவிற்கு வருவார். இந்த வரிகள்தான் அவருக்கான அடையாளம். சிறுகதை, கவிதை, புதினம், ஆய்வுக்கட்டுரை, விமர்சனம் எனப் பன்முகப் படைப்பாளராகத் திகழ்ந்து வருபவர். மலேசிய இலக்கியப் படைப்புகளை மேலும் முன்னகர்த்த தொடர்ந்து ஆர்வத்துடன் இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர். எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் அன்றைய மூத்த தலைமுறை எழுத்தைச் சார்ந்து படைப்புகளைக் கொடுத்தவர்.

யதார்த்தக் கதையாடவிலிருந்து முன்னகர்ந்து நவீனக் கதையாடவில் தன் தடங்களைப் பதித்துக்கொண்டிருக்கிறார் பள்ளித் தலைமையாசிரியராகப் பணியாற்றி ஒய்வு பெற்ற திரு கோ. புண்ணியவான். இவரின் அண்மைய படைப்பான ‘கையறு’ என்ற புதினம் சயாம் மரண ரயில் கதைக்களத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவரின் கதைகள் பெரும்பாலும் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்க்கையை மன் கமமும் வகையில் பதிவு செய்வன. இத்தகைய ஒரு வகைமையைச்

கனவு முகம்

(சினிமாக்கல் மூலி)

முனைவர் எம்.சேகர், சிங்கப்பூர்

தலைப்பு : கனவு முகம்
வகை : சிறுக்கை நூல்
ஆசிரியர் : கோ.புண்ணியவான்

சார்ந்த படைப்புகளே இவரின் ‘கனவு முகம்’ சிறுக்கைத்த தொகுப்பிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இன்னமும் நம் சமூகத்தில் தொடர் சிக்கலைக் கொடுத்துவரும் சிவப்பு அடையாள அட்டையை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்டிருக்கும் ‘ஒரு வாழ்க்கையின் மறுநடவு’ சிறுக்கை. இப்போதிருக்கும் புதிய தலைமுறைக்குச் சிவப்பு அடையாள அட்டையா ? என்ன அது ? அதனால் என்ன சிக்கல் ? என்பதும்கூடத் தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால், அந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்து பார்த்தவர்களுக்குத்தான் அதன் வலிகளும் வேதனைகளும் அதனால் பட்ட இன்னல்களும் ஏனான்பேச்சுக்களும் புரியும். சிவப்பு அடையாள அட்டைப் பிரச்சினை இன்னமும் அவ்வளவு எளிதில் நாம் கடந்து செல்ல முடியாத ஒன்றாகத்தான் இருக்கிறது. நம்மை ஆள்பவர்கள் மாறலாம்; ஆட்சியும் மாறலாம்; ஆனால், நமக்கான பிரச்சினைகள் மட்டும் என்றும் மாறுவதாயில்லை. அதைக் கவனிப்பதற்கும் அதைப் பற்றி உரிய இடத்தில் பேசுவதற்கும் நமக்காக யாருமில்லை என்பதே இங்கு வேதனைக்குரிய விடயமாகும்.

அன்றாட உணவிற்குக்கூட வழியில்லாமல் பசியை மட்டும் புசித்து வாழ்ந்த அல்லது வாழும் ஒரு தலைமுறையின் புதிவாகவும் வேலைக்காக்க கிராணிமார்களின் முன்னும் அலுவலர்களின் முன்னும் ஏன் மனு எழுதுபவன் முன்னும்கூடக் கூனிக்குறுகிக்

கைகட்டி நிற்கும் வேலய்யாவின் கதாபாத்திரம் கட்டமைக்கப்பட்டு, சிவப்பு அடையாள அட்டையை வைத்துள்ள நம் தோட்டப் பாட்டாளிகளின் வாழ்வாதாரப் போராட்டமும் அதனால், அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்களும் மிகவும் இயல்பு நிலையில் ஒட்டுமொத்தச் சமூகத்தின் இயலாமையாக இக்கைதயினுடே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

“சாலை நெளியும் பாம்பைப்போலப் படுத்துக் கிடந்தது;

இலைகளின் நிழல் தேம்பல்களாகச்

சாலையிலும் ரப்பர்க்காட்டிலும் அசைந்து கிடந்தது;

கோரைப் பாயைப்போலச்

சுருண்டுகொண்டது;

உடைந்து மறையும் நுரைக் குமிழி

வாழ்க்கை;

அம்மைபோட்டு ஆறிய வடுக்களாய்”

போன்ற உவமானங்கள் கதை மையத்துக்கும் கதையாடல் சூழலுக்கும் நம்மை நெருங்கிச் செல்ல வைக்கின்றன.

நதியொழுக்கு

அந்த நதி இக்கைதயில் அவளுக்கான ஓர் குறியீடாகவே வருகிறது. அவளைப்பற்றிப் பேச எத்தனிக்கும்போதெல்லாம் அதைத் தவிர்த்து, பேச்சை வேறு திசைக்குத் திருப்பும் ஒரு நண்பனின் கதாபாத்திரம். அவனுக்கும் அவளுக்குமான உறவு என்ன என்பதையும்

நண்பனிடம் அவளைப் பற்றிய சிந்தனை சிறிதும் இல்லாமல் இருப்பதும் அல்லது இல்லாததுபோலக் காட்டிக் கொள்வதும் கதையின் மையத்தை ஒட்டிய நமது புரிதலை விரித்துச் செல்லுகிறது. அது அப்படித்தான் அல்லது இது இப்படித்தான் என வாசக யூகத்திற்குக் கதையாடல் மிகச் சிறப்பாக நகர்த்தப்பட்டு வாசகர்களுக்கான இடைவெளிகளைக் கொடுத்துள்ளது. நூண்ணிய ஒரு காதல் மாயையோடு சமகாலச் சமூகப் பிரச்சினைகளையும் இக்கதையில் வெளிப்படுத்தக் கதாசிரியர் அதிக முனைப்பு எடுத்துள்ளார்.

பெரும்பாலும் நாம் அறிந்த அன்றைய இரப்பர்த் தோட்டம், தோட்டத் துண்டாடலால் புறம்போக்கு நிலங்களுக்குப் புலம்பெயர்ந்த நம்மினத்தின் வாழ்வியல் நிலங்களின் இன்றைய நிலையினை இக்கதை மிக இயல்பாகப் பதிவு செய்துள்ளது. இன்று, நாம் வாழ்ந்த அந்த இடங்களுக்குச் சென்றால், அதன் மரபார்ந்த அடையாளங்களையெல்லாம் தொலைத்து நிற்பதைத்தான் காணமுடிகிறது. இக்கதையை வாசித்தபோது பூச்சோங்கில் நான் வாழ்ந்த ‘மணல்மேடு’ தான் நினைவை எட்டிப்பார்த்தது. 1960களில் தமிழ் மக்கள் குடியேறிய பகுதி, அப்போது வெறும் 54 வீடுகளாக இருந்து 2000களில் 400 வீடுகளுக்குமேல் தமிழ்க் குடும்பங்களைக் கொண்ட மணல்மேடு அரசியல் சுயலாபங்களுக்காகக் காவு வாங்கப்பட்டது. மணல்மேட்டை ஒட்டி 80களில் உருவான சீனக் கம்பத்துக்கெல்லாம் நிலப்பட்டா அங்கேயே கிடைத்துவிட, தமிழ்க் குடும்பங்கள் மட்டும் நிலப்பட்டா வழங்கப்படாமல் வேறு நிலத்துக்கு

மாற்றப்பட்ட அவலமான நிலை, இக்கதையைப் படித்தவுடன் நினைவுக்கு வந்தது.

ஒரு நல்ல கதை என்பது நம் வாழ்க்கையில் நடந்த ஏதோ ஒன்றை மீன்பார்வைக்கு மீண்டும் கொண்டுவரும் தன்மை கொண்டதாக இருக்கும் என்பார்கள். அவ்வகையில் இந்தக் கதையை நல்ல கதை வகையில் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். கதையின் இறுதி வரிகள்,

‘அப்போதிருந்தே ஆறு தன் முகவரியை எழுக்க ஆரம்பிச்சு இன்னிக்கி அது இருந்த வரலாறே இல்லாமல் போச்சு’ என்று கைகளைத் தூக்கி விரித்து,

‘எல்லாம் போச்சு’

என ஒருவர் கடந்துபோவதாக முடித்திருப்பது எதன் குறியீடாக இருக்கும் என்பதை வாசகப் பார்வைக்கே விட்டுவிட்டாலும் அதனுடே கோரமாக ஒலித்துக் கொண்டிருப்பது தமிழினத்துக்கான எச்சரிக்கைக் குரல்தான்.

கரகம்

கோயில் திருவிழா தொடர்பான கூட்டம், சாமி ஊர்வலம், கரகாட்டம் என அனைத்தும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் காட்சிப்படுத்தப் பட்டிருக்கும் விதம் படைப்பாளரின் கதை சொல்லும் திறனை மிக அழகாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. சமூகத்தில் தொன்றுதொட்டுவரும் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் வழக்கமான தோட்டத் திருவிழாவின் களேபரங்களும் கதையினாடே மிக இயல்பாகப் பதிவு செய்யப்பட்டு, வாசகனின் மீன் பார்வைக்குக் கொண்டுவரப்படுகின்றன. இந்த 21ஆம் நூற்றாண்டில் நாம் எதை நோக்கிப்

பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற கேள்வியும் கூடவே எழுகிறது. ஒரு தலைமுறை மதுபானங்களுக்கு (சம்சு) அடிமையாகிக் கொத்துக் கொத்தாக மடிந்த வரலாறும் இந்த நாட்டில் நமக்கு இருக்கிறது என்பதை அவ்வளவு எளிதில் நாம் மறந்திருக்க முடியாது. ஆனால், இன்றோ பதின்ம வயதினர்கூட (ஆண் மாணவர்களோடு பெண் மாணவிகளும்) பள்ளியில் பயிலும் காலத்திலேயே மதுபானப் புட்டிகளுடன் புலனங்களிலும் முகநூலிலும் பதிவுசெய்து கலக்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சூழலும் உருவாகியிருப்பதை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. மெய்ம்மையாகக் கால் தடுக்கித் தடுமாறினாலும் நம்மைப் பார்த்து, ‘கடா மபோக்லா’ என்று மற்ற இனத்தவர் கூறும் நிலை இங்கு உருவாகி வெகுகாலமாகிவிட்டது. நம்மேல் சுமத்தப்பட்ட அல்லது குத்தப்பட்ட அந்த முத்திரைக்கு (‘லேபிள்’) இன்னமும் நம்மினம் உயிருட்டிக்கொண்டிருப்பதை இக்கதையின் காட்சிகளுடன் மிக இயல்பாகப் பதிவுசெய்து, போதையில் மிதக்கும் ஒரு பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வாயிலாகக் கதையை நகர்த்திச் சென்றுள்ளார் கோ. புண்ணியவான்.

அண்மையில் ஒரு தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியொன்றில் ஒரு பெண், ‘மலேசியாவுல கள்ளச்சாரயம் காச்சற மாதிரியில்ல இருக்கான்’ என்ற ஒரு வசனத்திற்கு இங்கு எழுந்த கண்டனக் குரல்கள் அதிகம். ஒட்டுமொத்த மலேசியத் தமிழர்களை இழிவுபடுத்திவிட்டதாக எங்கும் பேச்சுகள்..... புலனங்களில் குரல் பதிவுகள்..... ஆனால், இங்கு இல்லாததை எதுவும் அப்பெண்மணி சொல்லவில்லை என்பது

நியாயமான அனைவருக்கும் தெரியும். கபாலி திரைப்படத்தில் நம்மைக் கேவலப்படுத்தியதை விட இது ஒரு பெரிய விஷயமும் அல்ல. 2018இல் திசம்பரில் மேற்கொண்ட தமிழகப் பயணத்தின் போது, சென்னையில் ஓர் ஆட்டோ ஓட்டுநார்,

‘எந்த ஊருண்ணை’

‘மலேசியா’

‘கபாலீ ஊரா’ என்று சொல்லி நக்கலாகச் சிரித்தது இன்னும் நினைவிலிருக்கிறது. மலேசியன் என்ற அடையாளம் போய்க் கபாலியூர் நமக்குப் புதிய அடையாளமாகியிருக்கிறது.

விசில்

உடல் செயலிழந்த ஒரு தாயின் மரண வாக்குமூலம் இக்கதை. பெற்ற பிள்ளைகள் இருந்தும் ஒரு நாள் இரவில் கூப்பிட்ட குரலுக்கு (மன்னிக்கவும் விசில் சத்தத்திற்கு) யாரும் வராததால் ஏக்கத்துடன் தோய்ந்துபோன ஓர் ஆண்மாவின் கதை. அனைத்தும் தெரிந்திருந்தும் ஒன்றும் செய்ய இயலாத அண்டை வீட்டாரின் இயலாமை கதைசொல்லியின் மூலம் வெளிப்பட்டுள்ளது. உயிர் வாழ்வதற்காக அனைத்தையும் இழந்து உயிரை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கும் மனித வர்க்கத்தையும் அனைத்தும் இருந்தும் மனிதத்தை இழந்து வாழும் மனித வர்க்கத்தையும் இக்கதையின் கதாபாத்திர அமைப்புகளில் பதிவு செய்துள்ளார் கோ.புண்ணியவான்.

கனவு முகம்

அப்பாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு, அம்மாவின் வாழ்க்கையைப் பின்னிக் கதையாடல் தொடர்கிறது. பெரும்பாலோர்

இயல்பாகக் கடந்துபோகும் ஒரு மரணம், ஒரு சிலரின் வாழ்வில் மட்டும் மாறாத மாற்றத்துடன் நிலைத்துவிடுவதை இக்கதையின்வழிப் புனைந்திருக்கிறார் கதாசிரியர். அப்பா இறந்த பிறகும்கூட அவருக்காக ‘கேட்’ கதவைத் திறந்து வைத்துக் காத்திருக்கும் அம்மா. கணவன் தன்னுடனே இன்றும் இருப்பதாக வாழும் அம்மா. மரணத்திற்குப் பிறகும் கணவனின் இருப்பில் வாழும் ஒரு பெண்ணின் மன உணர்வுகளை உணர்வு சார்ந்த நிலையிலேயே அறிந்துகொள்ள முடியும் என்ற ஒரு நிலைப்பாட்டில் இக்கதை தன் நிறைவை எய்துகிறது.

என்னைக் கொலை செய்பவர்கள்

மனைவியை இழந்த ஒரு கணவனைப் பற்றிய கதை, மகனின் போக்கில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆணாதிக்கத்தைப் பற்றியும் பெண்ணுரிமைகளைப் பற்றியும் கேள்விகளை முன்னெடுக்காமல் சொல்லப்படும் கதை, ஒத்த சிந்தனையுள்ள வாசகனின் குற்றவுணர்ச்சிகளையும் எழுப்பிவிடக்கூடிய தன்மை வாய்ந்தது. இனிவரும் காலங்களில் அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை மேலும் செப்பனிட்டுக் கொள்ளவும் வாய்ப்பளிக்கும் கதையாகவும் இருக்கிறது.

திருமணம் என்ற பந்தத்தில் ஆணுடன் இணையும் ஒரு பெண், குடும்பத் தலைமை மற்றும் பொருளாதார ஆற்றலாக விளங்கும் ஆணின் அதிகார மனநிலையில் எப்படியெல்லாம் இழிவின் விளிம்பின் எல்லைக்கே நகர்த்தப்படுகிறாள் என்பதைப் பதிவு செய்யும் கதை, தன்னால் கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட

மனைவி மற்றும் உறவுக்காரப் பெண் செல்வி இருவரின் மரணத்திற்குப் பின், அந்த ஆண் மனத்தின் சலனங்கள், அவனை மனப் பிறழ்வுக்கு இட்டுச் செல்லும் காட்சிகள் எனக் கதை ஒர் அனுபவ மொழியாகவும் சிறந்து விளங்குகிறது. ஆண் மையச் சமூகம் சில கருத்தாக்கங்களைப் பெண்களின் மீது திணித்துக்கொண்டிருப்பது இன்றளவும் தொடரும் அவஸம் என்பதைக் கதை மறைமுகமாகச் சாடுகிறது.

இக்கதையின் இன்னுமொரு தனிச்சிறப்பு என்னவெனில் கதை நெடுகிலும் ஏராளமான உவமைகள் மிகவும் நயம்படப் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதேயாகும்.

வழித்தடம்

மலேசியச் சூழலில் காவலர் விசாரணைகளில் நம்மின இளையர்களுக்கு ஏற்படும் நிலைமையையும் இடர்களையும் அதனால் ஏற்படும் தனிமனித வாழ்வின் முரண்களையும் தெள்ளத்தெளிவாகப் பதிவு செய்திருக்கிறது இக்கதை.

காவல் நிலையத்தின் சூழலும் அங்கு நடக்கும் விசாரணைகளின் எதிர்மறையான போக்குகளையும் மிக நேர்த்தியாகவும் நேர்மையாகவும் சொல்லியிருக்கிறார் கதாசிரியர். இது போன்ற கதைப் பதிவுகள், இத்தகைய சூழலில் நம் சமூகத்தின் செயல்பாடுகளையும் முன்னெடுப்புகளையும் நாம் கூர்ந்து கவனிக்க ஏதுவாக இருக்கும் என்பதும் மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும்.

கதையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள சொல்லாடல்கள் மிகவும் அடர்த்தியாகவும்

இறுக்கமாகவும் அமைந்து, எடுத்துக்கொண்ட கதைக்களத்திற்கு ஏற்ப எடுத்தியம்பப்பட்டு இருக்கிறது. லோக்கப்பின் சூழலை விவரிக்கும் அந்த எழுத்து, அந்த இடத்தை மிக இயல்பாகப் பதிவு செய்திருக்கிறது. வாசிக்கும்போதே மூத்திர வாடையும் மல வாடையும் நம் மூக்கின்மேல் வந்து உட்கார்ந்து கொள்கின்றன.

தாய்மை

மனைவியின் பேச்சைக்கேட்டு முதியோர் இல்லத்தில் தன் தாயை விட்டுவிட்டு வீடு நோக்கிச் செல்லும் வழியில் ஒரு நியாயமான மகனுக்கு ஏற்படும் மன உணர்வுகளோடும் அம்மாவின் பாச அலைகளோடும் கதை அமைதியாக நடைபயில்கிறது. தாய்மையின் அன்பும் அது தம் பிள்ளைகளுக்காக எதையும் செய்து தன்னைப் பற்றிய சிந்தனையே இல்லாமல் வாழ்நாள் முழுவதும் வாழ்ந்து பின், அனைத்தையும் இழந்து எதுவும் அறியாமல் ஒரு சின்னஞ்சிறு குழந்தையைப்போல, பிள்ளையின் காலடி ஒசையின் அதிர்வுகளிலும் அவனின் நிழலின் இருளையும் வைத்தே மகன் வருவதை உணர்வுப் பூர்வமாக உணர்ந்துகொள்ளும் அந்தப் பாசம்; அந்தத் தாய்மை; அதற்கு நாம் காட்டப்போகும் நன்றிக்கடன்தான் என்ன? கதையில் தாய்மையின் தியாகத்தை அதன் உணர்வு மொழிகளை மிக யதார்த்தமான நிகழ்வுகளோடு தவழவிட்டிருப்பது கதையின் மையத்துக்கு இன்னும் கனத்தைக் கூட்டியுள்ளது.

எம்.ஜி.யார்

கலைஞர்களின் உழைப்பையும் நேரத்தையும் உறிஞ்சிக்கொண்டு திரியும்

நிகழ்ச்சி ஏற்பாட்டாளர்களையும் ‘கலை கலை’ எனக் கலைக்காகத் தங்கள் வாழ்க்கையையே அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருக்கும் இக்கதையின்வழி அடையாளப்படுத்தியுள்ளார் கதாசிரியர். இன்றும் ஊருக்குப் பல எம்.ஜி.யார்கள் பல கலைஞர்கள் இருந்து மக்களை மகிழ்வித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால், அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக வாழ்கிறார்களா? என்பதே இக்கதை முன்னெடுக்கும் கேள்வி. கசப்பான ஓர் அனுபவத்தோடு இக்கதையோடு ஓர் எம்.ஜி.யாரை நாம் இழந்துவிடுகிறோம்.

‘சிறகிரண்டு வேண்டும்’ என்ற கதை தேனிலவுக்குச் சென்றிருந்த மூன்றாவது நாளிலேயே நீர்வீழ்ச்சியில் குப்புற விழுந்து ‘கோமா’விற்குச் சென்றுவிட்ட கணவன் ரமேஷ், இனிச் சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லை’ என மருத்துவர்கள் சொல்ல, தன்மீது மிகவும் அன்போடும் கரிசனத்தோடும் நடந்துகொள்ளும் கணவனின் நண்பன் குமரன்மீது அவள் மனம் நாடிப்போவதையும் அப்படி நடந்தாலும் எதுவும் தப்பில்லையே என்ற அவள் மன ஒட்டத்தையும் மன உறுதியையும் ஒரு பெண்ணின் அக உணர்வுகளைப் புறவய நிகழ்வுகளின் காரண காரியங்களோடு கதை பதிவிட்டுச் செல்கிறது.

ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் மனைவியையும் குழந்தையையும் பிரிந்து வாழும் ஒரு கணவனின் கதை இந்த ‘நூலாம்படை’. குழந்தையின் அன்புக்கு எங்கும் ஓர் அப்பாவின் உணர்வுகளை அவனின் அப்பாவின் உணர்வு வெளிப்பாடுகளின் மூலம் உணர்த்திச் செல்லும்

கதைப்போக்கு. இறுதியில் மகனின் உணர்வைகளாக மாறிக் கதை நிறைவு பெறுகிறது.

தேர்வுக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் இன்றைய கல்விச் சூழலைச் சாடும் கதை ‘சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே’. கதை முழுக்க உவமை நயங்களுடன் சமகாலக் கல்விச் சூழலோடு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

‘தொடுதூரம்’ என்ற கதை, கட்டியவள் இருக்கும்போது இன்னொருத்தியை மணம் முடித்து அவளோடு இரண்டு நாள்களும் முதல் மனைவியோடு ஜந்து நாள்களும் குடும்பம் நடத்தும் மகனைப் பெற்றவர்களின் மன உணர்வுகளின் போராட்டத்தோடு நம்மோடு உறவாடுகிறது. மகனின் இரண்டாவது மனைவிக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தவுடன் தாத்தா பாட்டியின் மனம் அக்குழந்தையையும் எடுத்துக் கொஞ்ச வேண்டும் என ஏக்கம் கொள்வதும் மூத்த மருமகளுக்குத் தெரிந்தால் அவள் அதை எப்படி எடுத்துக்கொள்வாள் என்று தவிப்பதும் கதையின் உயிராகத் தூடிக்கிறது.

விளிம்பு நிலை மாந்தர்களின் வாழ்க்கையை மிக இயல்பாகப் பதிவு

செய்துள்ளது ‘குப்புச்சியும் கோழிகளும்’ என்ற கதை. இதன் கதையாடலும் நிகழ்வுக் கோர்வைகளும் இது கதையல்ல உண்மை என வாசக நெஞ்சங்களை அறைந்து செல்லும் தன்மை வாய்ந்தவையாகும்.

இக்கதை அன்றாட வாழ்க்கையில் நாம் பார்த்தும் பார்க்காமல் கடந்துபோகும் ஒரு வாழ்க்கையின் பதிவு.

‘சுமை’ என்ற கதை வழக்கமான ஒரு தமிழ்ப்பள்ளியின் கதை. பள்ளியில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சிக்கான தயார் நிலையில் தலைமையாசிரியருக்கு இருக்கும் அந்தச் சுமைகளை நம்மீது ஏற்றி வைத்துவிட்டுச் செல்லும் கதைப்போக்கு.

இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் நமக்கான கதைகளாக இருக்கின்றன. நமது வாழ்க்கைப் பதிவுகளாக இருக்கின்றன. வருங்காலச் சமூகத்திற்கான வாழ்க்கைப் பாடங்களாகவும் இருக்கக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகளும் இக்கதைகளுக்கு இருக்கின்றன. வாய்ப்புக் கிடைத்தால் நீங்களும் வாசித்துப் பாருங்கள். உங்கள் முகத்தை நீங்களே கண்ணாடியில் பார்ப்பதைப் போன்று உணர்வீர்கள்.

மனைவி...

மாலை ஏழு மணி. அந்த முனிசிபல் பார்க் பெஞ்சில் அமர்ந்து நண்பர் மாணிக்கத்துடன் பேசிக் கொண்டிருந்த குமாரசாமியின் செல்லுக்குக் கால் வந்தது, பேசியது அவருடைய மனைவி.

“ஏங்க, பார்க்கில் தானே இருக்கீங்க, ஐந்து நிமிஷம் வீட்டுக்கு வந்துட்டுப் போங்க.”

“சரி, வார்றேன்.”

“என் பெண்டாட்டி பிடாரி கூப்பிடுகிறாள், போயிட்டு உடனே வந்துடுறேன்’ நண்பரிடம் சொல்லி விட்டு எதிரே இருக்கும் அப்பார்ட்மெண்ட்டுக்கு விரைந்தார் குமாரசாமி.

இருவரும் பணி ஓய்வு பெற்றவர்கள். மாணிக்கம் ரயில்வே, குமாரசாமி அஞ்சல்துறை. மாணிக்கத்திற்கு வீடு பார்க்கிற்கு அடுத்த தெருவில் இருக்கிறது. மாலை வேளைகளில் பார்க்கில் சந்தித்துக் கொள்வார்கள்.

வீட்டிற்குப் போய்ப் பத்து நிமிஷத்தில் திரும்பினார் குமாரசாமி.

“கேஸ் தீர்ந்து விட்டது. அடுத்த சிலிண்டர் மாற்றுவதற்குத் தான் என்னைக் கூப்பிட்டாள். இத்தனை வருஷம் குப்பை கொட்டியும் சிலிண்டர் மாற்ற என் உயிரைத் தான் எடுப்பாள் என் மனைவி’ புலம்பிக்கொண்டே மாணிக்கத்தின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தார்.

“நண்பரே, மனைவியைப் போற்றா விட்டாலும் தூற்றாதீங்க. நமக்கு அவங்கதான் எல்லாம். இந்த வயதில் உங்களுக்குச் சேவை செய்ய அவங்களை விட்டால் வேற யார் இருக்காங்க! மனைவியுடன் சகஜமாய் இருப்பது தான் அவங்களுக்கு மனதிறைவு தரும்.”

**திரு.சி.ஸ்ரீரங்கம்
திருச்சி**

குமாரசாமி மெளனமாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“என் மனைவி ஆறு மாதத்திற்கு முன்பு இறந்து விட்ட பிறகுதான் அவளுடைய அருமை எனக்குத் தெரிகிறது. வீட்டில் மகன், மருமகள் இருந்தாலும் எனக்குச் சந்தோசம் இல்லை. போட்டதைச் சாப்பிடனும், குறை சொல்லக்கூடாது, டயத்துக்கு தூங்கணும், பேரப்பிள்ளைகளைக் கொஞ்சம் சாக்கில் தொந்தரவு செய்யக்கூடாது. இப்படி ஏகப்பட்ட கண்டிஷன்கள். எப்படா போய்ச் சேர்வோம் என்ற எண்ணம் கூட அப்பப் வருகிறது.”

மாணிக்கத்தின் விரக்தியான பேச்சைக் கேட்ட குமாரசாமி யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

“சரி சரி, நேரமாகிவிட்டது, நானை சந்திப்போம்” இருவரும் கோரசாக சொல்லியவாறு பார்க்கை விட்டுக் கிளம்பினார்.

மாணிக்கம் சொன்னதைக் கேட்ட பிறகு தன்னுடைய மனோபாவத்தை மாற்றிக் கொண்டு மனைவியுடன் சந்தோஷமாகப் பேசத் தொடங்கினார் குமாரசாமி.

கணவருக்குத் தன் மீது திடீர்க் கரிசனம் வரக் காரணம் தெரியாவிட்டாலும் அவருடைய மனமாற்றம் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. அவர்கள் வீட்டின் மகிழ்ச்சியான இயல்பு நிலையைப் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் பிரமிப்புடன் பார்க்கிறார்கள்■

நான் நாடக மேடையை ஏட்டு வெளியேறும் முன்..!

நான் நாடக மேடையை விட்டு
வெளியேறும் முன்
நான் பாடவேண்டிய ஒரே பாடலைத்தான்
பாடுவேன்.

அது
'நான்' என்ற பாடல்
ஆம்; நான் நானே
மற்றும்
நீ
நாம்.

நான் நம்மையே நேசிக்கிறேன்
நம் உதிரத்தின் ஓவ்வொரு துளியாலும்...
நம் உயிரணுக்களின் ஓவ்வொரு அணுக்களாலும்...
அசையும் அனுக்கருகள்.
இங்கேயும் இல்லாமல்
அங்கேயும் அல்லாமல்
இருக்கும்
நம் உறுதி தளராத கொடிகள்.

Before I Leave The Stage..!

Before I leave the stage
I will sing the only song
I was meant truly to sing.

It is the song
of I AM.
Yes: I am Me
&
You.
WE ARE.

I love Us with every drop
of our blood
every atom of our cells
our waving particles
-undaunted flags of our Being-
neither here nor there.

by
Alice Walker

- சந்திரா மனோகரன்

புதின வீல்க்கிய மேதை கல்கி இரா.கிருஷ்ணராம்து... (09.09.1899 - 05.12.1954)

சரித்திரப் பாடங்களைப் படிக்க அலுத்துக் கொள்ளும் மாணவர்கள்கூட மிகவும் ஆர்வத்தோடும் கவனத்தோடும் படித்துக் கடைச் சோழர்களான விஜயாலயனுடைய வம்சத்தைப் பற்றியும் காஞ்சி மாநகரைக் கட்டியாண்ட மகேந்திர பல்லவன், நரசிம்ம பல்லவன், வாதாபியை ஆண்ட புலிகேசி ஆகியோரைப் பற்றியும் உறையுரை ஆண்ட சோழர்கள் பற்றியும் விரும்பிப் படிக்க வைத்த முதல் வரலாற்றுக் கதையாசிரியர், முன்னோடி இதழாளர், புனைக்கதை எழுத்தாளர், கலை விமர்சகர், கட்டுரையாளர், பாடல் ஆசிரியர், சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் எனப் பன்முகத் தன்மை கொண்ட கல்கி இரா.கிருட்டினமூர்த்தி அவர்கள் தஞ்சை மாவட்டம் மயிலாடுதுறையை அடுத்துள்ள புத்தமங்கலத்தில் 1899 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 9 ஆம் நாள் பிறந்தார்.

பெற்றோர்: ராமசாமி ஐயர் – தையல்நாயகி. புத்தமங்கலத்தில் தொடக்கக் கல்வி பயின்றியின், திருச்சி ஈ.ஆர். உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் தேசியக் கல்லூரியிலும் படிப்பைத் தொடர்ந்தார். 1921 ஆம் ஆண்டில், மகாத்மா காந்தி ஒத்துழையாமை இயக்கம் தொடங்கினார். நாட்டு விடுதலைப் போரில் பங்கு கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பிய கல்கி, படிப்பை விட்டு விட்டு, கரூரில் நாமக்கல் கவிஞர் தலைமையில் நடந்த கூட்டத்தில் தடையை மீறிப் பேசினார்.

போலீசார் அவரைக் கைது செய்தனர். அவருக்கு 3 மாதக் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. விடுதலையான பிறகு, திருச்சியில் உள்ள தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கட்சி அலுவலகத்தில் கணக்காளராக வேலை பார்த்தார்.

அ.செல்வபாரதி

ஆய்வியல் நிறைஞர், சென்னை

அப்போது, காங்கிரஸ்காக அவர் எழுதிய துண்டுப்பிரசரங்களில் அவருடைய எழுத்துத் திறமை வெளியாகியது.

நவசக்தி இதழில் கல்கி

கல்கியின் திறமையைத் தெரிந்துகொண்ட காங்கிரஸ் தலைவர் திருச்சி மருத்துவர் தி.சே.சௌ.ராசன், திரு.வி.க.விடம் நவசக்தி பத்திரிகையில் சேரும்படி ஆலோசனை கூறி, பரிந்துரைக் கடிதமும் கொடுத்தார். கல்கியின் எளிய இனிய தமிழ் நடை திரு.வி.க.வுக்குப் பிடித்துப்போக, உடனே துணை ஆசிரியர் பதவி கொடுத்தார். நவசக்தியில் பணிபுரிந்தபோது, கல்கியின் எழுத்துகள் மேலும் மேலும் மெருகேறியது. ‘தேனே’ என்ற பெயரில் உலகச் செய்திகளைத் தீர்ட்டுக் கொடுத்தார். முக்கிய மாநாடுகளுக்கு நவசக்தியின் சிறப்பு செய்தியாளராகச் சென்று, நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து எழுதினார். அவருடைய முதல் புத்தகம் ‘ஏடிக்குப் போட்டி’ 1927இல் வெளியானது.

இந்தச் சமயத்தில் கல்கிக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. மனைவி பெயர் ருக்மணி. இத்தம்பதியருக்கு இரு ஆண் குழந்தைகள், ஒரு பெண் குழந்தை என இனிய இல்லறம் அமைந்தது.

கட்டுரையாளராகக் கல்கி

1928 பிப்ரவரியில், ‘ஆனந்த விகடன்’ பத்திரிகை ச.கீ.வாசன் நிருவாகத்தில் வெளிவரத் தொடங்கியது. பாரதியாரின் நண்பரான பரவி.ச. நெல்லையப்பர், கல்கியை வாசனிடம் அழைத்துச்

சென்று அறிமுகப்படுத்தி இவர் நவசக்தியில் பணிபுரிந்து எழுத்தாற்றல் மிக்கவர் என்றார். கல்கியை, ஒரு கட்டுரை எழுதி அனுப்பும்படி வாசன் கேட்டுக் கொண்டார். ‘எட்டிக்குப் போட்டி’ என்ற நகைச்சவைக் கட்டுரையைக் கல்கி எழுதி அனுப்பினார். கல்கி என்ற புனைபெயரில் சிருட்டினமூர்த்தி எழுதிய முதல் கட்டுரை இதுதான். தொடராந்து விகடனில் நகைச்சவைக் கட்டுரைகள் எழுதலானார்.

விமோசனம் இதழாசிரியர்

அப்போது திருச்செங்கோட்டில் ‘காந்தி ஆசிரமம்’ நடத்திக் கொண்டிருந்த இராசாசி, ‘விமோசனம்’ என்ற பெயரில் மது விலக்குப் பரப்புரைக்காக ஒரு பத்திரிகை நடத்தப் போவதாகத் தெரிவித்தார். நவசக்தியில் பெரும்பாலும் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளையே கல்கி செய்ய வேண்டியிருந்தது. பல்கலை கறைத்-கட்டுரைகளை எழுத விரும்பிய கல்கி, திரு.வி.க.விடம் பிரியா விடை பெற்று, திருச்செங்கோடு சென்று, ‘விமோசனம்’ பத்திரிகையின் துணை ஆசிரியர் பொறுப்பை ஏற்றார்.

1930இல் மகாத்மா காந்தி ‘உப்புச் சத்தியாகிரகம்’ தொடங்கினார். அதில் பங்கு கொண்ட இராசாசி, வேதாரண்யத்தில் உப்பு காய்ச்சிச் சிறை சென்றார். இராசாசியின் அனுமதியுடன், விமோசனத்தை நிறுத்தி விட்டு, கோபிச்செட்டிப் பாளையத்தில் தடையை மீறிப் பேசி ‘கல்கி’ கைதானார். அவருக்கு 6 மாதச் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

ஆனந்தவிகடன் துணையாசிரியர்

தண்டனை முடிந்து வெளியே வந்த கல்கி, ஆனந்தவிகடனின் துணை ஆசிரியரானார். கல்கியின் எழுத்தாற்றலும் வாசனின் நிருவாகத் திறமையும் சேர்ந்ததால், விகடனின் விற்பனை பல்லாயிரக்கணக்கில் உயர்ந்தது. விகடனில் ‘கல்கி’ எழுதிய முதல் தொடர்க்கறை ‘கள்வனின்

காதலி’, தமிழ் நாடெங்கும் கல்கியின் புகழைப் பரப்பியது. இங்கு கல்கி எழுதிய முதல் புதினமாகும். பிறகு, திரைப்படத்திற்கென்றே கல்கி எழுதிய ‘தியாகபூமி’ கறையைக் கே.கப்பிரமணியம் படமாகத் தயாரிக்க, அந்தப் படத்தின் காட்சிப்படங்களுடன் விகடனில் ‘தியாகபூமி’ தொடராக வெளிவந்தது. இந்த நேரத்தில் கல்கி வாழ்க்கையிலும் விகடன் வரலாற்றிலும் எதிர்பாராத ஒரு திருப்பம்.

கல்கியின் நாட்டுப்பற்று

1940ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் தனி நபர் சத்தியாகிரகத்தைக் காந்தி தொடங்கினார். அதில் கலந்து கொள்ள விரும்புவதாக மகாத்மாகாந்திக்குக் கல்கி கடிதம் எழுதி, அதற்கு அனுமதியும் பெற்றார். இதை வாசனிடம் கல்கி தெரிவித்தபோது “காந்தியிடம் உங்கள் பெயரைக் கொடுத்த போது, அதை என்னிடம் தெரிவித்திருக்க வேண்டும்” என்றார். போராட்டத்தில் பங்கு கொள்வோர் தொடர்பு கொண்ட பத்திரிகைகள் மீது அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்த காலம் அது. எனவே, போராட்டத்தில் இருந்து கல்கி விலகியிருக்க வேண்டும் அல்லது வேலையை விட்டு விட்டுப் போராட்டத்தில் கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்று வாசன் தெரிவித்தார். அதன் விளைவாகப் பதவியைத் துறந்து விட்டு, கல்கி போராட்டத்தில் பங்கு கொண்டார். 6 மாதம் கடுங்காவல் தண்டனை அடைந்தார்.

கல்கி இதழாளராகக் கல்கி

சிறையில் இருந்து விடுதலையான கல்கி நண்பர் டி.சதாசிவத்துடன் சேர்ந்து, சொந்தப் பத்திரிகை நடத்தத் தீர்மானித்தார். அவர்களின் விருப்பப்படி பத்திரிகை வெற்றிகரமாக அமைந்தது. கல்கியின் எழுத்துத் திறமையும் டி.சதாசிவத்தின் நிருவாகத்திற்கும் சேர்ந்து ‘கல்கி’யின் விற்பனையை வெகு விரைவில் பல்லாயிரக்

கணக்கில் உயரச் செய்தன. கல்கியின் புகழ்பெற்ற புதினங்களான ‘பொன்னியின் செல்வன்’, ‘அஸலை ஒசை’, ‘சிவகாமியின் சபதம்’ ஆகியன தொடர்களாகக் கல்கி இதழில் வெளிவந்தவையே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இசை விமர்சகராகக் கல்கி

இசையைப் பயின்றவரில்லை. ஆனால் இரசிக்கத் தெரிந்தவர். இரசிகமணி டி.கே. சிதம்பரநாதரின் நட்பால் கலைகளை இரசிக்கும் அனுபவங்கள் கிடைத்தன. இசைக் கச்சேரி பற்றி ‘கர்நாடகம்’ என்ற புனைபெயரில் இவர் விமர்சனம் எழுதுவது வழக்கம். அப்படி எழுதும் விமர்சனத்தைப் படிப்பவர்களுக்குக் கச்சேரிக்குப் போகாமலேயே அந்தக் கச்சேரியை அரங்கில் அமர்ந்து கேட்டது போன்ற உணர்வு தோன்றும்.

தமிழிசை வளர்ச்சியில் கல்கியின் பங்கு

கச்சேரி என்றாலே தெலுங்குக் கீர்த்தனை, சமஸ்கிருதக் கீர்த்தனை என்று பாடி முடிவில் துக்கடா என்ற பெயரில் ஒரு திருப்புக்கேள்வி ஒரு காவடிச்சிந்தோ பாடுவதுதான் அன்று மரபாக இருந்தது. கல்கி அவர்கள் அண்ணாமலைச் செட்டியாருடன் இணைந்து தமிழிசைச் சங்கம் தோன்ற ஆதரவும் உழைப்பும் தந்தார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதல் தமிழிசை மாநாடு கூடியது. அதில் தமிழ்ப்பாடல்களைக் கொண்ட முழுநோக்கச்சேரிகள் இடம் பெற்றன. அந்தக் காலத்தில் அத்தகைய ஒரு தேவை இருந்தது. ‘மீரா’ திரைப்படத்துக்குக் கதை, வசனத்துடன், ‘காற்றினிலே வரும் கீதம்’ உள்ளிட்ட பாடல்களையும் எழுதினார்.

தமிழ் இசைக்காகச் சதாசிவம் ம.ச. சுப்புலட்சுமி அவர்களுடன் இணைந்து பாடுபட்டார். பல தமிழ்க் கீர்த்தனைகளையும் எழுதியுள்ளார். தமிழ் இசை குறித்த கல்கியின் சிந்தனைகளைத் ‘தரம் குறையுமா’ எனும் நூல்வடிவில் வானதி புதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது.

எழுத்தாளராகக் கல்கி

35 சிறுக்கைத் தொகுதிகள், புதினங்கள், கட்டுரைகள், பயனக் கட்டுரைகள், வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்களை எழுதியுள்ளார். இவரது ‘பார்த்திபன் கனவு’, தமிழின் முதல் சரித்திரப் புதினம். அடுத்து வந்த வரலாற்றுப் புதினமான ‘சிவகாமியின் சபதம்’, சமூகப் புதினமான சாகித்திய அகாதெமி விருதுபெற்ற ‘அஸலை ஒசை’ ஆகியவையும் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன. காந்தியின் சுயசரிதையை ‘சத்திய சோதனை’ என்ற பெயரில் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர் இவரே.

1952இல் எழுதத் தொடங்கி 3 ஆண்டுகள் தொடராக வெளிவந்த ‘பொன்னியின் செல்வன்’ புதினம், கல்கியின் பெயருக்கு வரலாற்றில் நீங்காத இடத்தைப் பெற்றுத் தந்தது. அது இன்றுவரை பலமுறை மறுபதிப்பு செய்யப்படுகிறது. ‘கல்கி’ இதழில் மீண்டும் மீண்டும் தொடராக வெளி வருகிறது. மேலும் தமிழக அரசு கல்கியின் படைப்புகளை நாட்டுடைமையாக்கிக் கல்கியின் எழுத்துத் திறனைச் சிறப்பித்துள்ளது.

இவரது இசைத் தொண்டினைப் போற்றி இந்திய நூண்கலைக்கழகம் (லலித்கலா அகாதெமி) இவருக்குச் ‘சங்கீதக் கலாசிகாமணி’ விருதினை வழங்கியது. இவரது நூற்றாண்டு விழாவினை ஒட்டி இவரது தொண்டினைச் சிறப்பிக்கும் வண்ணம் இந்திய அஞ்சல் துறை கல்கி உருவும் பொதிந்த சிறப்பு அஞ்சல்தலை வெளியிட்டுச் சிறப்பித்தது.

கிட்டத்தட்ட 30 ஆண்டு காலம் தன் எழுதுகோல் மூலம் இலக்கிய உலகத்தை அராசாண்ட கல்கி, 1954 திசம்பர் 5ஆம் நாள், தமது 55ஆவது வயதில் காலமானார். அப்போது அவர் ‘கல்கி’யில் ‘அமரதாரா’ என்ற தொடர் கதையை எழுதிக் கொண்டிருந்தார். தன் வாழ்வின் இறுதிவரை தமிழிலக்கியத் தொண்டாற்றிச் சென்ற கல்கி அவர்களின் பணியினைப் போற்றும் வண்ணம் நாழும் நம் தமிழுக்கு நம்மால் இயன்ற பணி செய்வோமாக■

தடம்

ஆக்திரேவியத் தமிழரினர்

சுதாகரும் தமிழம்...

தீரு. சுதாகர்

கே.எஸ்.சுதாகர் ஆக்திரேவியாவின் மெல்பர்ஸ் நகரில் வசித்து வரும் தமிழ் எழுத்தாளர். இவர் இலங்கையின் யாழ்ப்பாண மாவட்டம் தெல்லிப்பழை வீமன்காமத்தைச் சேர்ந்தவர். தனது தொடக்கக் கல்வியை ஆங்கில மகாவித்தியாலயத்திலும் உயர்கல்வியை யூனியன் கல்லூரியிலும் போதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியல் பட்டமும் பெற்றவர். சுதாகர் 75 சிறுக்கைகள், 60 குறுங்க்கைகள், 45 கடுகுக் க்கைகள், 4 குறுநாவல்கள், 40க்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகள், நேர்காணல், விமர்சனங்கள் எழுதியுள்ளார். 2000த்தில் ஆக்திரேவியாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்தவர்.

‘திண்ணை’, ‘பதிவுகள்’ உள்ளிட்ட இணைய இதழ்களில் இவரது சிறுக்கைகள் வெளிவந்துள்ளன. செ.சுதா, சுருதி, கதிரொளியான் முதலான புனைபெயர்களில் எழுதி வருகிறார். ‘நோர்வே தமிழ்ச் சங்கம்’, ‘சமூம் தமிழ்ச் சங்கம்’, ‘மரத்தடி இணையம்’, ‘இலண்டன் பூபாளராகங்கள்’, ‘ஞானம் இதழ்’, ‘தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்’, ‘பிரிஸ்பேன் தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளி’ ஆகியவை நடத்திய சிறுக்கைப் போட்டிகளில் பரிசுகள் பெற்றவர். இவரது சிறுக்கைகள் பெரும்பாலும் புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மக்களின் வாழ்வினைச் சித்தரிக்கின்றன. இவர் ஆக்திரேவிய தமிழ் இலக்கியக் கலைச் சங்கத்தின் நிறுவன உறுப்பினர், நிதிச் செயலாளராகவும் பொறுப்பு வகித்து வருகிறார். தமிழில் பட்டப்படிப்பு பயிலாவிட்டாலும் தமிழின்மேல் ஆர்வம் கொண்டு சிறந்த எழுத்தாளராகத் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்ட சுதாகர் அவர்களின் தமிழ்ப் பணிகளைப் போற்றிப் பாராட்டுவோம்!

வேட்கை ஆயிரம்..!

சங்கப்பாடல் எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்று ஐங்குறுநூறு, மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி, பாலை, மூல்லை எனும் வரிசையில், ஒவ்வொரு தினைக்கும் நூறு பாடல்கள் என ஐந்நூறு பாடல்கள் கொண்டது ஐங்குறுநூறு. பாடல்கள் அளவில் சிறியதாய், தினைக்கு நூறாக ஐந்நூறு பாடல்கள் கொண்டு விளங்குவதால் ஐங்குறுநூறு எனப் பெயர்பெற்றது. ஒவ்வொரு தினையும் பத்துப் பத்து சிறுதலைப்புகளைக் கொண்டதாய், ஒவ்வொரு தலைப்பும் பத்துப் பத்துப் பாடல்களைக் கொண்டு விளங்குவது ஐங்குறுநூற்றின் சிறப்பாகும். ஒவ்வொரு தினைப் பாடல்களையும் ஒரே புலவர் பாடியுள்ளமை மேலும் சிறப்புக்குரியதாகும்.

ஐங்குறுநூற்று மருதத்தினைப் பாடல்களில் உள்ள நூறு பாடல்களை, வேட்கைப்பத்து, வேழப்பத்து, கள்வன் பத்து, தோழி கூற்றுப்பத்து, கிழத்தி கூற்றுப்பத்து, புனலாட்டுப் பத்து, புலவி விராய பத்து, எருமைப்பத்து எனும் உட்தலைப்புகளில் ஓரம்போகியார் எனும் புலவர் பாடியுள்ளார்.

‘வேட்கைப்பத்து’ எனும் தலைப்பில் அமைந்த பத்துப் பாடல்களில், இளைய தலைமுறையைச் சார்ந்த தலைவியின் தனிமனித விருப்பமும் முத்த தலைமுறையைச் சார்ந்த தாயின் விருப்பமும் பதிவு

முனைவர் உ. அனார்கலி
மதுரை

செய்யப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இருவரின் விருப்பமும் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்தவையாக உள்ளன. தனிமனித வாழ்க்கை சிறந்திருந்தால், பொதுவாழ்க்கை சிறப்பாக அமையும். பொது வாழ்க்கை சிறப்பாக அமைந்தால் தனிமனித வாழ்க்கை சிக்கவின்றி அமைதியுடன் இருக்கும் என்ற உயர்ந்த கருத்தைப் பதிவு செய்துள்ளார் ஓரம்போகியார்.

நாட்டை ஆளும் அரசன் ஆதன், அவனின் இளவல் அவினி. நெல்லின் விளைச்சல் சிறக்க, பொன்வளம் கொழிக்க, இரவலார்க்கு வாரி வழங்க வேண்டும். குடம் நிறைய பக்கள் பால்கறக்க, எருதுகள் பல வயலை உழுது, பயிர் விளையப் பயன்பட வேண்டும். பகைவர் அழிய பசி, பிணி ஓழிய, இல்லாமை இல்லாமல் ஆதல் வேண்டும். அறம் சிறக்க அல்லது கெட, அரசு முறை செய்ய வேண்டும். நல்லது சிறக்க, மழை பொழிந்து, மண்சிறக்க வேண்டும் என விரும்புகிறாள் தாய். நல்ல மழை பெய்ய, நாடு சிறந்து, கால்நடை வளம் பெருகி, பிறருக்குக் கொடுத்து, தன்னிறைவோடு வாழும் வாழ்க்கையை வழங்கும் நல்லரசாக ஆதன்,

அவினி ஆட்சி சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்ற சிந்தனை விதைகளைத் தூவுகிறாள் தாய்.

“வாழி ஆதன் வாழி அவினி

**நெல் பல பொலிக ! பொன் பெரிது சிறக்க,
என்றும்**

“விளைக வயலே வருக இரவலா”

“பால்பல ஊறுக பகடுபல சிறக்க”

“பகைவர் புல் ஆர்க, பார்ப்பார் ஒதுக”

“பசி இல்லாகுக பிணி சேண் நீங்குக”

“அறம் நனி சிறக்க ! அல்லது கெடுக”

“அரசு முறை செய்க, களவுஇல்லாகுக”

“மாரிவாய்க்க வளம் நனி சிறக்க”

என்றும் தாய், நாடு செழிக்க, நல்லமழை பொழிய, வளம் சிறக்க வேண்டும் என்று பொதுநலம் விரும்புகிறாள்.

தனிநபர் வாழ்க்கை சிறந்திட,

பொதுநலச் சிந்தனை மேலோங்கும் என்னும் தாயின் விருப்பம் பதிவு செய்யப்படுகிறது. இளைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த காதல் தலைவி, தன் இல்லறம் சிறக்க வேண்டும் எனப் பத்துப் பாடல்களில் பதிவு செய்கிறாள்.

தலைவன், அவனின் நண்பன் பாணன் ஆகியோர் நலமுடன் வாழ வேண்டும் என்று விரும்புகிறாள் தலைவி.

“யானர் ஊரன் வாழ்க !

பாணனும் வாழ்க ! என வேட்டோமே”

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள உறவு வழிவழியாகச் சிறக்க வேண்டும். அவனோடு சேர்ந்து வாழும் வாழ்க்கை அழகுடன் திகழ வேண்டும். அவன் தனக்கு மட்டுமே உரியவனாய் விளங்க வேண்டும் எனத் தீராக் காதலைப் பதிவு செய்கிறாள் தலைவி.

“பூக்கஞ்சல் ஊரன் தன் மனை

வாழ்க்கை பொலிக !”

என்றும்

“கழனி ஊரன் மார்பு

பழனம் ஆகற்க”

என்றும் பெருவிருப்பத்தைப் பதிவு செய்கிறாள்.

தனது தலைவனின் தேர் எப்பொழுதும் தன் இல்லத்தின் முன் மட்டுமே நிற்க வேண்டும்.

தான் விரும்பும் தலைவனுக்கு, என் தந்தை என்னைக் கொடுக்க, அவன் மணந்து கொள்ள வேண்டும் எனத் தன் விருப்பத்தைப் பதிவு செய்கிறாள். தன்னை மணந்து கொண்ட தலைவன், அவனின் ஊருக்குத் தன்னை அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என விரும்புகிறாள்.

“தன் துறை ஊரன் வரைக!

எந்தையும் கொடுக்க!

எனவும்

“தன் துறை ஊரன் தன்ஊர்க் கொண்டனன் செல்க!

எனவும் ஆசை கொள்கிறாள்.

தனக்கும் தலைவனுக்கும் இடையே உள்ள நட்பு பிறருக்குத் தெரிந்து அம்பல் ஆவதற்குமுன் தன்னை அழைத்துக் கொண்டு அவன் ஊருக்குச் சென்று விடவேண்டும்.

“தன் துறை ஊரன் கேண்மை அம்பல் ஆகற்க!

என்றும்

“தன் துறை ஊரன் தன்னொடு கொண்டனன் செல்க!

என்றும் ஆசையை மனம் முழுவதும் தேக்கி வைத்திருக்கிறாள் தலைவி.

தலைவன், இளவயதுக்காரன். மருத நிலத் தலைவன். அவனோடு சேர்ந்து செல்வ வாழ்க்கையைச் சூசித்துப் பார்க்கத் துடிக்கும்

சிறு பெண்ணாகிய தலைவி, தானும் தலைவனும் அவனின் நண்பனும் நலமாய் இருக்கவேண்டும் என விரும்புகிறாள்.

தலைவன் தனக்கு மட்டுமே உரியவனாய், பிற பெண்களைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்யாதவனாய், இறுதி வரை இணை பிரியாதவனாய் இருக்க வேண்டும். தன் தந்தை அவனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுக்க, அவன் ஊர் சென்று பெருவாழ்வு வாழவேண்டும் எனத் தன் வயதுக்கேற்ற ஆசைகளை அடுக்கிப் பதிவு செய்கிறாள் தலைவி.

தலைவி வாழ ஆசைப்படும் வாழ்க்கையை வாழ்ந்துவிட்டவள் தாய். அடுத்த நிலைக்குச் சென்றுவிட்டவள். நிறை வாழ்வு வாழ்ந்தவள். ஒருவன், ஒருத்தியின் காதல் வாழ்க்கைக்குப் பின்னாலும் இன்ப வாழ்க்கை ஒன்றுள்ளது என்பதை உணர்ந்து கொண்ட தாய், நல்லாட்சி தரும் அரசன் வாழ, மழை பொழிய, கால்நடை சிறக்க, யமிர் விளைய, பகை கெட, பசி, பிணி நீங்க இனிது வாழவேண்டும் என்னும் தன் பெருவிருப்பத்தைப் பதிவு செய்கிறாள்.

தனிமனித வாழ்க்கை சிறப்புறும் பொழுது, பொது நலச் சிந்தனை பெருகும் என்ற உண்மையை ஜங்குறநூற்றின் ‘வேட்கைப் பத்து’ பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. தனிமனித வாழ்க்கை, பொது நலவாழ்க்கை இரண்டும் சிறக்க வேண்டும் என்று பேராண்மை நெஞ்சம் கொண்ட சான்றோர்களின் விருப்பம் என்பதை ஓரம்போகியார் பதிவு செய்துள்ளார் ■

வேறங்கும் இல்லாத வசதிகளுடன் மதுரையில்...

நகர்கள் வரையிட பத்து வருடி...
கொற்றித் தாட்டுக்கூடுவில்...
நுழைந்து வசத்துக்கண்டதிரி...
அரங்குகள் வரையிடக்கிடு...

சிறப்புமத்துவங்கள்

- 400 பீர்தி அமருஷ் கக்ராயரவீகம் ...
 - 200 பீர்தி அமருஷ் திரண்டு கூட்டதிரவீகம்...
 - 800க்கும் பீர்த்தபடிடார் உணவுகளுக்கும் தற்காலிக உணவுக்கூடம்
 - கண்காட்சி மற்றும் கடைகள் அமைப்பதற்கான நிலாமான இடங்கள்
 - அதீத்களிக்கப்பட வேண்டியிருப்பு
 - ஓய்கமயான கந்திப்பு
 - ஏற்மாண்டமான பீமகட அமைப்பு
 - நெக்காட்சி வினாக்களுக்கும் ஒத்து
 - உயிரண் பிந்து நெக்காராத்
 - நிலாமான அங்கங்கள் நிறுத்துத்
 - பர்ஸி, கர்த்தாரி மாண்புமிகுகளுக்கான பீராட்சகம்
 - அரசு கார்ந்த நிகழ்த்துக்கள் மற்றும் நிறாக்களுக்கு...
 - சமயச் சார்புற ஓர்கள் வினாக்கள்...
 - பண்பாடு, கக்ரா, இராக்கியம் தொடர்பான நிகழ்த்துக்களுக்கு...

பதிவுசெய்ய அனுகவம்...

தொடர்புக்கு...

 0452-2530766/2530799

 utsmdu2@gmail.com

முன்பதீவிற்கு
உடனே அனுகவம்

கலையரங்கம்

A photograph of a large lecture hall or auditorium. The room is filled with rows of green upholstered chairs arranged facing a stage area at the front. The stage has a white floor and is flanked by two sets of double doors. The walls are light-colored, and the ceiling features recessed lighting. The overall atmosphere is professional and spacious.

கூட இருங்கல்

உங்கள் நிகழ்வுகள்
நீங்காத நினைவுகளாக
வாழ்வில் நிலைத்திருக்க...

உடனே முன்பதிவு செய்யுங்கள்...

പട്ടബികൾ വരവേൽപ്പ്...

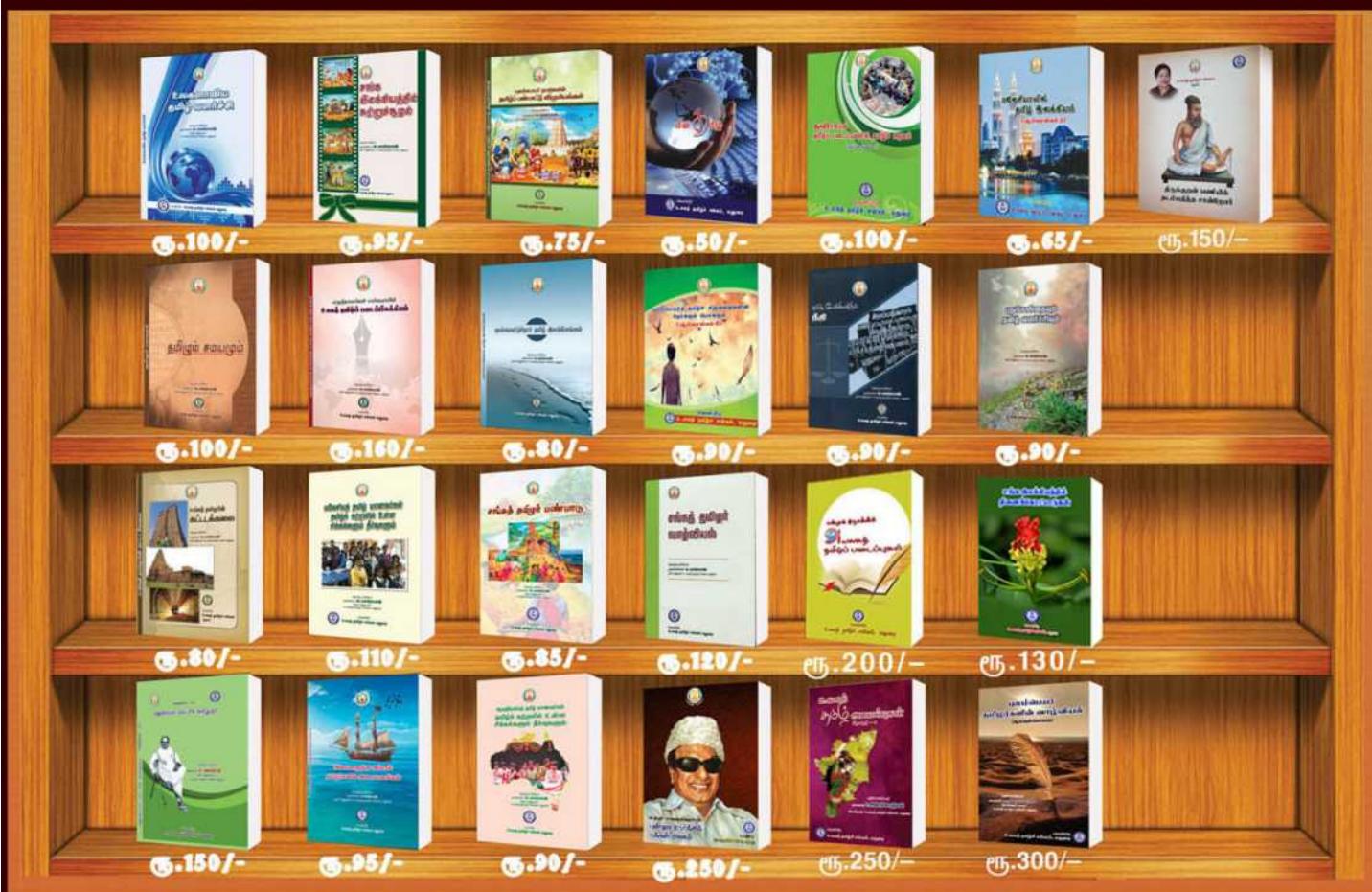
உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் மதுரையின் சார்பில் திங்கள்தோறும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் உலகத் தமிழ் யின் ஆய்விதழுக்குக் கவிதைகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், ஒனியங்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன. படைப்புகள் தங்களின் சொந்தப் படைப்பாகவும் இதுவரை வெளியிடப்படாதுவையாகவும் இருத்தல் வேண்டும். படைப்பாளர்கள் தங்களின் படைப்புகளை அனுப்ப வேண்டிய மின்னஞ்சல் முகவரி : utsmdu2@gmail.com குறிப்பு: ஆசிரியர் குழுவால் எதாவது செய்யப்படும் படைப்புகள் மட்டுமே இதழில் வெளியிடப்படும். படைப்புகளைத் திருத்தியமைக்க ஆசிரியருக்கு முழு உரிமை உண்டு).

நன்றி!

- ଅସିରିଆଁ

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை வெளியீடுகள்

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி
இயக்குநர்,
உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை
மருத்துவர் தங்கராசு சாலை,
சட்டக் கல்லூரி அருகில்,
மதுரை – 625020.

தொலைபேசி எண்:
0452 – 2530799
மின்னஞ்சல் முகவரி :
utsmdu.research@gmail.com